

Beskæftigelsesministeriet
Socialministeriet

Samlenotat vedr. rådsmøde for beskæftigelse og sociale anliggender den 17. juni 2011

1. juni 2011
J.nr2011-0004197

BM-JAIC/she/rmh
SM/akj

Rådsmødedagsordenen forventes at se ud som følger:

1. **Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 92/85/EØF om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere, som er gravide, som lige har født eller som ammer, KOM (2008) 0637**
 - *Fremskridtsrapport*
 - *Orienterende debat*side 3
2. **Forslag til Rådets direktiv om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering, KOM(2008)426**
 - *Fremskridtsrapport*side 9
3. **Forslag til Rådets og Parlamentets beslutning om at gøre 2012 til Europæisk År for Aktiv Aldring og Solidaritet mellem Generationer**
 - *Vedtagelse*side 41
4. **Kommissionens forslag til ændring af Europaparlamentets og Rådets forordning nr. 883/04 om koordination af de sociale sikringsordninger og forordning nr. 987/2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning nr. 883/04, KOM(2010) 794**
 - *(Evt.) generel indstilling/politisk enighed*side 43
5. **Implementering af EU2020-strategien, KOM-dokument foreligger ikke:**
 - *Politisk debat*
 - a) **Bidrag til Det europæiske Råd den 23.-24. juni 2011** side 47
 - i. **Landespecifikke henstillinger under art. 148**
 - *Politisk vedtagelse*
 - ii. **Eksaminering af de nationale reformprogrammer for 2011**
 - *Godkendelse af fælles udtalelse fra EMCO og SPC*
 - iii. **”Employment Performance Monitor”**
 - *Godkendelse af EMCO’s udtalelse*
 - b) **En dagsorden for nye færdigheder og jobs: Et europæisk bidrag til fuld Beskæftigelse, KOM-dokument foreligger ikke**
 - *Godkendelse af EMCO’s udtalelse*side 49
6. **Unge beskæftigelse, KOM-dokument foreligger ikke** side 52

a) Fremme af unges beskæftigelse for at nå EU2020-målene

– *Vedtagelse af rådskonklusioner*

b) Struktureret dialog med unge om unges beskæftigelse

– *Information fra formandskabet*

7. Udtalelse fra Komitéen for Social Beskyttelse om opstramning af den åbne koordinationsmetode i lyset af Europa 2020-strategien, KOM-dokument foreligger ikke

- *Godkendelse af SPC-udtalelse*

side 54

8. Demografiske udvikling og familiepolitik, KOM-dokument foreligger ikke

side 56

- *Udveksling af synspunkter*

a) Balance mellem familie- og arbejdsliv i lyset af den demografiske udvikling

- *Vedtagelse af rådskonklusioner*

- *Præsentation af trio-deklaration*

b) Uformelt rådsmøde for ministre med ansvar for familiepolitik

- *Orientering fra formandskabet*

9. Håndtering af børnefattigdom og fremme af børns trivsel

- *Vedtagelse af rådskonklusioner*

side 59

10. Forslag til udkast til rådskonklusion om støtte til gennemførelse af Den Europæiske Handicapstrategi 2010-2020: et nyt tilsagn om et Europa uden barrierer, KOM-dokument foreligger ikke

- *Vedtagelse af rådskonklusioner*

side 61

Dagsordenspunkterne 1 og 3-6 hører under beskæftigelsesministerens ressort.

Dagsordenspunkterne 2 og 7-10 hører under socialministerens ressort.

1. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 92/85/EØF om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere, som er gravide, som lige har født eller som ammer, KOM (2008) 0637

- Fremskridtsrapport

- Orienterende debat

Revideret udgave af samlenotat forud for rådsmødet den 6. juni 2010.

Resumé

*Med direktivet revideres det eksisterende graviditetsdirektiv 92/85/EØF om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for lønmodtagere, som er gravide, som lige har født, eller som ammer. **Kommissionen har i sit forslag** angivet, at målet er at give bedre beskyttelse til lønmodtagere, som er gravide, som lige har født eller som ammer. Det foreslås at regulere barselorloven ved bl.a. at forlænge perioden fra 14 til 18 uger, heraf mindst 6 obligatoriske uger umiddelbart efter fødslen. Endvidere foreslås afskedigelsesbeskyttelsen udvidet og lønmodtagernes arbejdsvilkår forbedret bl.a. med i princippet fuld løn under barsel. Endelig foreslås indsat horisontale bestemmelser om bevisbyrde, repressalier, sanktionsmuligheder og ligebehandlingsorganer til beskyttelse af lønmodtagerne. **Europa-Parlamentet har foreslået yderligere stramninger, der går videre end Kommissionens forslag. Her foreslås bl.a. en barselorlov på 20 uger med fuld løn og 2-ugers fædreorlov.***

1. Baggrund

Forslaget har hjemmel i artikel 153, stk. 2, og artikel 157, stk. 3 (TEUF).

Retsgrundlaget for dette forslag er en kombination, idet graviditetsdirektivet 92/85/EØF bygger på EF-traktatens artikel 118a (nu TEUF artikel 153) og er et særdirektiv inden for rammerne af direktivet om sikkerhed og sundhed (direktiv 89/391/EØF). EF-traktatens artikel 141 (**nu artikel 157**) tilføjes til retsgrundlaget for forslaget, idet der tilføjes en række ligebehandlingselementer i direktivforslaget.

Forslaget kan vedtages med kvalificeret flertal.

Baggrunden for forslaget er, at Kommissionen i sin køreplan for ligestilling mellem kvinder og mænd 2006-2010 forpligtede sig til at gennemgå den gældende EU-ligestillingslovgivning, der ikke var omfattet af omarbejdningen ('recast') i 2005. Graviditetsdirektiv 92/85/EØF var ikke omfattet af omarbejdningen.

Europa-Parlamentet opfordrede i sin beslutning af 27. september 2007, medlemsstaterne til at fordele udgifterne til barsel- og forældreorlov ligeligt med henblik på at sikre, at kvinder ikke længere udgør en dyrere arbejdskraft end mænd og opfordrede også medlemsstaterne til i samarbejde med arbejdsmarkedets parter at bekæmpe forskelsbehandlingen af gravide kvinder på arbejdsmarkedet og at iværksætte alle de nødvendige tiltag for at sikre et højt beskyttelsesniveau for mødre.

I december 2007 opfordrede Det Europæiske Råd Kommissionen til at evaluere bestemmelserne vedrørende en bedre balance mellem arbejde og privatliv.

I marts 2008 gentog Rådet, at der skal udfoldes ekstra bestræbelser på at forene arbejdsliv med privat- og familieliv for både kvinder og mænd.

I marts 2010 vedtog Rådet et ændret forældreorlovsdirektiv, der bygger på de europæiske parter aftale.

2. Formål og indhold

Forslaget vil ændre gældende graviditetsdirektiv 92/85/EØF om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere, som er gravide, som lige har født, eller som ammer.

Kommissionens forslag indeholder følgende ændringer:

1. Artikel 8, barselorlovens indhold

1. Barselorloven udvides fra 14 til 18 uger.
2. 6 uger af barselorloven er obligatorisk og skal tages efter fødslen. Lønmodtagere kan frit vælge, hvornår den ikke obligatoriske del af orloven placeres, før eller efter fødslen.
3. Hvis fødslen forekommer efter den forventede dato, forlænges den del af orloven, der ligger forud for fødslen til den faktiske dato for fødslen, uden at dette medfører en forkortelse af barselorloven.
4. Medlemsstaterne kan træffe beslutning om en supplerende orlov i tilfælde af for tidlig fødsel, hospitalsindlæggelse af barnet i umiddelbar tilknytning til fødslen, handicappede nyfødte og flerfødsler.
5. Eventuel sygeorlov indtil 4 uger før fødslen i tilfælde, hvor der opstår sygdom eller komplikationer som følge af graviditeten eller fødslen, afkorter ikke barselorloven.

2. Artikel 10, forbud mod afskedigelse

- 1) Forbuddet mod afskedigelse udvides til at omfatte ethvert skridt med henblik på afskedigelse fra graviditetens indtræden og til udløbet af barselorloven.
- 2) Arbejdsgiverens forpligtelse til skriftligt at give en berettiget begrundelse for afskedigelsen af en kvinde under barselorlov, udvides til 6 måneder efter udløbet af hendes barselorlov.
- 3) Lønmodtagere skal beskyttes mod følgerne af en ulovlig afskedigelse efter nr. 1) og 2).
- 4) Enhver form for dårligere behandling af en kvinde i forbindelse med graviditet og barselorlov er direkte forskelsbehandling.

3. Artikel 11, arbejdsvilkår

- a) En gravid lønmodtager, der bliver hjemsendt uden at have fremlagt en lægeklæring, har ret til fuld løn indtil begyndelsen af barselorloven.
- b) Lønmodtagere har ret til at vende tilbage til det samme eller et tilsvarende arbejde og til at nyde godt af enhver forbedring i arbejdsvilkårene, som de ville have været berettiget til under deres fravær.
- c) Princippet er fuld løn under barselorlov, idet ydelsen er passende, når den sikrer en indtægt der svarer til den seneste månedsløn inden barselorloven eller en gennemsnitlig månedsløn. Dog kan ydelsen underlægges et loft, som fastlægges af medlemsstaterne, forudsat at det ikke ligger under sygedagpengesatsen.
- d) Lønmodtagere har eller får ret til at forhandle ændrede arbejdsvilkår ved tilbagekomst fra barsel.

4. Artikel 12a, 12b, 12 c og 12d, horisontale bestemmelser

- 12a. Bevisbyrde. Hvis vedkommendes rettigheder efter direktivet krænkes, påhviler det indklagede at bevise, at direktivet ikke er blevet overtrådt. Gælder dog ikke i straffesager.
- 12b. Beskyttelse mod repressalier.
- 12c. Sanktioner skal fastsættes af medlemsstaterne. Dette kan være skadeserstatning, som skal stå i rimeligt forhold til overtrædelsens grovhed.
- 12d. Ligebehandlingsorgan skal også være kompetent til at behandle sager inden for direktivets anvendelsesområde.

Europa-Parlamentet har medio oktober 2010 foreslået yderligere stramninger, der går videre end Kommissionens forslag, se nedenfor.

3. Europa-Parlamentets udtalelser

Forslaget skal vedtages i fælles beslutningstagen med Europa-Parlamentet. **Europa-Parlamentet har efter sin 1. gennemlæsning og på baggrund af udtalelsen fra Kvindeudvalget foreslået en række stramninger til Kommissionens forslag, bl.a.:**

- **At barselorloven udvides til 20 uger med fuld løn.**
- **at fædre får ret til fuldt betalt fædreorlov på mindst to uger inden udløbet af barselorloven,**
- **at de beskæftigelsesmæssige rettigheder skal forbedres. Her foreslås det bl.a., at lønmodtagere ikke forpligtes til at udføre natarbejde eller overarbejde i løbet af de sidste 10 uger inden fødslen eller i den resterende del af graviditeten, hvis dette er påkrævet af hensyn til moderens eller fostrets sundhed samt under hele ammeperioden, og**
- **at der skal være udvidede rettigheder ved flerbørnsfødsler og handicap.**

4. Nærhedsprincippet

Forslaget kommer til at ændre et gældende direktiv. En sådan ændring kan udelukkende foretages gennem endnu et direktiv.

Kommissionen angiver, at der kun med en fælles minimumsstandard kan sikres et sæt fælles spilleregler i samtlige medlemsstater for beskyttelse af arbejdstagere, som er gravide, som lige har født, eller som ammer.

Udover at beskytte de pågældende kvinders sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen er det kommissionens opfattelse, at forslaget også vil have en positiv indvirkning på kvinders muligheder for at forene private, familiemæssige og arbejdsmæssige forpligtelser.

Det er Kommissionens vurdering, at ændringerne overholder proportionalitetsprincippet, idet Kommissionen mener, at forslaget ikke går længere end nødvendigt for at sikre, at målene opfyldes.

Regeringen kan tilslutte sig Kommissionens vurdering af forholdet til nærheds- og proportionalitetsprincippet.

5. Gældende dansk ret

Forslaget vil medføre behov for en række ændringer i **ligebehandlingsloven**, barselloven og mindre ændringer i arbejdsmiljøloven, fordi både barselorlovens tilrettelæggelse, vilkår og beskyttelsesregler ændres.

Hvis Parlamentets ændringsforslag vedtages, vil direktivet gribe ind i det danske ydelsesniveau under barsel. Det vil få betydning for den nuværende løndannelse i Danmark. Det bemærkes, at der i dag ikke gælder en umiddelbar ret for kvinder til løn i barselsperioden.

6. Konsekvenser

Direktivet vurderes ikke umiddelbart at have konsekvenser for statsfinanserne, idet forslaget ikke vil udvide den samlede udgift til barselorlov, som allerede i dag er en længere periode end den forslåede udvidede periode. **Hvis Parlamentets ændringsforslag vedtages, vil direktivet gribe ind i det danske ydelsesniveau under barsel. Det vil skabe et betydeligt finansieringsbehov og vil få betydning for den nuværende løndannelse i Danmark.**

I det omfang forslaget vedtages, kan det forventes at få konsekvenser for virksomhedernes administration af barselorlov og arbejdsmarkedet. Dette må forudses som følge af den begrænsede

fleksibilitet, en fastlæggelse af ydelserne under orlov, og en detailstyring, der vil modvirke mødres deltagelse på arbejdsmarkedet. Dette vil efter regeringens opfattelse ikke bidrage til at sikre ligestilling på det danske arbejdsmarked.

Det er dog Kommissionens vurdering, at den foreslåede længere barselorlov vil have en positiv indvirkning på mødres sundhed, og at bedre rettigheder, når kvinder vender tilbage til arbejdet efter endt barselorlov, vil bidrage til at sikre ligestillingen mellem mænd og kvinder på arbejdsmarkedet.

7. Høring

Kommissionens oprindelige forslag blev den 29. oktober 2008 sendt i høring i Specialudvalget for Arbejdsmarkedet og Sociale Forhold med frist den 7. november 2008.

Følgende høringssvar er modtaget fra arbejdsgiverorganisationer:

DA er meget kritisk overfor Kommissions forslag, da det reelt vil ændre et arbejdsmiljødirektiv til et ligestillingsdirektiv, skabe uklarhed om placeringen af fraværsperioder og underminere bestemmelser om betaling i de kollektive aftaler. Kommissionen har ikke godtgjort et behov for et ændret direktiv på dette område, og desuden er timingen meget uheldig, idet fremsættelsen af forslaget kan gøre det vanskeligt for parterne at nå frem til en aftale om revision af forældreorlovsdirektivet, og dermed skade den europæiske sociale dialog.

Det er DA's opfattelse, at forslaget er bureaukratisk, formynderisk og rammer langt over målet i forhold til, hvad der er behov for af initiativer på området, herunder hæmmer det fleksibilitet som både medlemslandene i deres nationale retsorden samt arbejdsmarkedets parter på nationalt niveau har opbygget i de seneste årtier.

KL finder baggrunden for revisionen fagligt utilstrækkeligt. Derudover finder KL at flere af artiklerne bør udgå. Artikel 10 om udvidelsen af afskedigelsesbeskyttelsen strider mod den flexicurity som Kommissionen priser i andre sammenhænge, bestemmelserne om fastlæggelse af løn skal ikke ske på EU plan, og bestemmelserne om bevisbyrde, repressalier og sanktioner bør fastlægges nationalt.

3 rederiforeninger, Danmarks Rederiforening, Rederiforeningen for mindre skibe og Bilfærgernes Rederiforening. Det er rederiforeningernes opfattelse, at der ikke er behov for en ændring af det eksisterende direktiv, og at det er betænkeligt, at der inddrages spørgsmål om løn, der hører under arbejdsmarkedets kompetence. Det anses for unødvendigt at udvide den obligatoriske orlovsperiode og rederiforeningerne ønsker den hidtidige fleksibilitet vedrørende orlovens placering opretholdt.

Finanssektorens Arbejdsgiverforening mener, at Danmark er langt fremme i forhold til mange andre medlemslande i EU, når det gælder om at sikre kvinders muligheder på arbejdsmarkedet under graviditet og efter fødsel. Det skyldes ikke kun barselslovgivningen, men også i høj grad de overenskomstmæssige regler, der supplerer loven for så vidt angår ret til frihed og ret til betaling. Hertil kommer reglerne omkring vuggestuer og daginstitutioner, der er med til at sikre børnefamilier fleksibilitet i hverdagen. Derfor finder FA også, at direktivet i første omgang er målrettet mod andre medlemslande, hvor vilkårene endnu ikke er på niveau med de danske.

FA har dog følgende kommentarer vedr. artikel 11 nr. 5 om, at en medarbejder under eller ved tilbagevenden fra barselorlov "kan anmode om ændringer i arbejdstider og arbejdsordninger, og at arbejdsgiveren skal være forpligtet til at tage sådanne anmodninger i betragtning under hensyntagen til arbejdsgiverens og arbejdstagerens behov". Dette synspunkt kan FA ikke være uenig i, men finder, at indførelsen af den delte bevisbyrde i artikel 12 a i forhold til ovenstående er for vidtgående, og i praksis er der stor fare for, at det vil betyde et alvorligt indhug i ledelsesretten.

Principielt støtter FA ethvert tiltag, der øger fleksibiliteten på arbejdsmarkedet, men vil alligevel anbefale et loft på, hvor meget af sin barsel en kvinde må holde før fødslen. FA formoder at reglen er indført for de lande, der ikke giver kvinden ret til meget barsel før fødslen.

Lederne er uenige i, at den obligatoriske barselorlov skal ændres fra 2 til 6 uger, idet kvinden selv skal kunne bestemme og planlægge, hvor lang tid hun vil holde orlov. Lederne er enige i de foreslåede ændringer af artikel 10, 11 og 12. Dog mener Lederne, at den foreslåede ydelse i artikel 11, nr. 3) skal fastsættes uden noget loft, og at bestemmelsen om bevisbyrde er overflødig, idet denne allerede er gældende.

Følgende høringsvar er modtaget fra lønmodtagerorganisationer:

FTF støtter forslaget om en obligatorisk barselorlov på 6 uger, da kvinden vil få mere tid sammen med barnet, og adgang til frit at placere den ikke obligatoriske del af orloven, idet kvinden derved vil have mulighed for at spare orlov inden fødslen til brug efter fødslen. For så vidt angår retten til supplerende barselorlov i særlige situationer, og ændringer i arbejdstid efter tilbagevenden til arbejdspladsen efter endt orlov, undrer FTF sig over, at der ikke i anden lovgivning er iværksat skridt for så vidt angår faderen, da begge forældre har samme behov.

LO er overordnet positiv over for tiltag, som tilsigter at forbedre kvinders retsstilling på arbejdsmarkedet. Dog finder LO at ligestilling mellem kønnene sikres bedst ved at dele af barselorloven reserveres til fædre. LO hilser den obligatoriske barsel på 6 uger velkommen. LO er bekymret over muligheden for at lægge 12 ugers orlov før fødslen, idet mest mulig af den barselsrelaterede orlov skal anvendes i overensstemmelse med barnets tarv, og at kvindelige lønmodtagere kan presses på tidlig graviditetsorlov i de brancher, hvor man har erfaring for forudgående sygemeldinger.

8. Generelle forventninger til andre landes holdninger

De fleste lande **har udtrykt betydelig** skepsis enten over for direktivforslaget generelt eller over for enkelte bestemmelser. Det påhviler Kommissionen at klarlægge de enkelte bestemmelsers konsekvenser for kvinders position på arbejdsmarkedet.

Der har endnu kun været en foreløbig udveksling af synspunkter om Europa-Parlamentets ændringsforslag i Rådets arbejdsgruppe. Så godt som alle lande tager afstand fra Parlamentets forslag om 20 ugers barsel med fuld kompensation, navnlig fordi fuld kompensation vil betyde en uacceptabel stor udgift i en tid, hvor der allerede er pres på budgetterne. Mange lande finder også, at forslaget vil have en social slagside, hindre ligestilling og være et brud med EU's nærhedsprincip i forhold til at fastsætte en fælles minimumsregulering. Også et stort flertal af lande og Kommissionen tager i lighed med Danmark afstand fra forslaget om fædreorlov, og det faktum at direktivet herved bevæger sig væk fra at handle om gravides sikkerhed og sundhed. Man forudser derfor et særdeles vanskeligt forhandlingsforløb.

På EPSCO-mødet i december 2010 var et større antal medlemsstater meget kritiske over for forslaget til ændring af graviditetsdirektivet ikke mindst set i lyset af Europa-Parlamentets omfattende ændringsforslag ved førstebehandlingen.

Det ungarske formandskab præsenterer alene en fremskridtsrapport ved EPSCO-mødet i juni. Polen forventes at tage sagen op under sit formandskab I 2. halvår af 2011.

9. Regeringens foreløbige generelle holdning

Regeringen har været kritisk over for dele af Kommissionens forslag om ændring af graviditetsdirektivet.

Direktivet er et beskyttelsesdirektiv for kvinder og kan derfor ikke tage stilling til fædres rettigheder. Forslaget indeholder en række nye bestemmelser, der trækker retsgrundlaget for barselorlov til kvinder i den forkerte retning, hvorved fleksibiliteten bliver yderligere begrænset for forældrene. Videre er det problematisk i forhold til den danske aftalemodel, at ydelserne under barselorlov fastlægges som en EU-forpligtelse.

Direktivet pålægger yderligere begrænsninger for tilrettelæggelse af arbejdet og bidrager derved ikke til fleksibilitet for kvinderne på arbejdsmarkedet.

Forslaget lægger op til en detailstyring af medlemsstaterne, der efter dansk opfattelse dels modvirker mødres deltagelse på arbejdsmarkedet og dels kolliderer med de meget forskellige orlovsrettigheder, som de forskellige europæiske lande har.

Regeringen vil arbejde for at fjerne eller modificere uhensigtsmæssige ændringsforslag, der strider mod hensynet til fleksibilitet og ligestilling på området **og mod parternes autonomi på arbejdsmarkedet.**

10. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Sagen blev forelagt Folketingets Europaudvalg forud for rådsmødet den 9. marts 2009, **rådsmødet den 8. juni 2009 og den 6. december 2010** til orientering.

2. Forslag til Rådets direktiv om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering, KOM(2008)426

- Fremskridtsrapport

Revideret notat.

Resumé

Kommissionen har den 2. juli 2008 for Rådet fremsat et forslag til direktiv om ligebehandling uden for arbejdsmarkedet af alle uanset religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering. Der er nedsat en tværministeriel følgegruppe med henblik på at analysere forslaget juridiske og økonomiske konsekvenser. Regeringen er som udgangspunkt positiv over for en styrket indsats mod diskrimination og bakker op om håndhævelsen af menneskerettighederne. Forslaget til direktiv, som det er fremlagt, giver dog anledning til en række betænkeligheder, idet forslaget indeholder en række vagt afgrænsede bestemmelser og ligeledes vagt udformede undtagelser fra direktivets anvendelsesområde. Det er derfor nødvendigt at få belyst en række spørgsmål vedrørende forslaget nærmere juridiske og økonomiske konsekvenser - herunder rækkevidden af flere mere generelle afgrænsede bestemmelser, inden en nærmere holdning fastlægges. Regeringen vil arbejde for en afklaring af de afgrænsnings- og fortolkningsspørgsmål, der knytter sig til direktivforslaget, navnlig i relation til beskyttelsen mod forskelsbehandling på grund af alder og handicap.

Siden forelæggelsen af forslaget i juli 2008 har forslaget været behandlet under det franske, tjekkiske, svenske, spanske **samt belgiske** formandskab. Forhandlingerne er fortsat under det **ungarske** formandskab. Forhandlingerne om direktivforslaget er gået i retning af en opblødning af ikke-diskriminationsprincippet, for så vidt angår alder, således at der både i de indledende betragtninger og i den operative tekst i et vist omfang åbnes for fortsat anvendelse af alder som kriterium for tildeling af ydelser. Forslaget har været behandlet på en række arbejdsgruppemøder under det **ungarske** formandskab, hvor **navnlig bestemmelsen om ligebehandling af mennesker med handicap** har været drøftet. Der er fortsat mange uafklarede spørgsmål om f.eks. direktivets rækkevidde, begrebsanvendelse og juridiske fortolkning, og sagen forelægges alene Rådet med henblik på statusrapport.

1. Baggrund

Baggrunden for forslaget er at gennemføre princippet om ligebehandling mellem mennesker uden for arbejdsmarkedet uanset deres religion eller tro, handicap, alder eller seksuelle orientering. Der fastsættes regler om forbud mod diskrimination af de nævnte årsager, og der etableres en ensartet minimumsbeskyttelse inden for EU af mennesker, som har været udsat for en sådan diskrimination.

Forslaget supplerer eksisterende EU-lovgivningsrammer, under hvilke der er forbud imod diskrimination på grundlag af religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering alene i henseende til beskæftigelse, ansættelse og erhvervsuddannelse.

Forslaget bygger på den strategi, der er udviklet siden Amsterdam Traktaten, om at bekæmpe diskrimination og er konsistent med EU's tværgående mål, herunder især Lissabon-strategien for vækst og beskæftigelse og målene for processen vedrørende social beskyttelse og social inklusion.

Lignende diskriminationsforbud findes bl.a. i artikel 26 i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, hvoraf det fremgår, at alle mennesker er lige for loven og er berettiget til lovens ligelige beskyttelse uden nogen forskelsbehandling. I denne henseende skal loven forbyde enhver forskelsbehandling og sikre alle ligelig og effektiv beskyttelse imod forskelsbehandling af nogen grund, herunder race, hudfarve, køn, sprog, religion, politisk eller anden anskuelse, national eller social herkomst, formueforhold, fødsel eller anden stilling. Tilsvarende indeholder artikel 14 i Den

Europæiske Menneskerettighedskonvention et generelt diskriminationsforbud, men i modsætning til artikel 26 i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder finder diskriminationsforbuddet i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention alene anvendelse i forhold til de rettigheder, der omfattes af denne konvention med tilhørende protokoller.

EU's Charter om grundlæggende rettigheder indeholder også et generelt diskriminationsforbud i artikel 21.

2. Formål og indhold

Der tages i det følgende udgangspunkt i den oprindelige direktivtekst af juli 2008, da der ikke siden er fremlagt en ny version af teksten.

Formålet med direktivet er ifølge forslaget art. 1 at bekæmpe forskelsbehandling på grund af religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering og at gennemføre princippet om ligebehandling uden for arbejdsmarkedet. Direktivet forbyder ikke ulige behandling på grund af køn, som er omfattet af EUF-traktatens artikel 19 og 157 og dertil knyttet afledt ret.

De øvrige artikler:

Artikel 2: Begrebet forskelsbehandling

Definitionen af princippet om ligebehandling er baseret på den definition, der fremgår af de tidligere direktiver, der er vedtaget i henhold til den tidligere EF-traktats art. 13, stk. 1.

Direkte forskelsbehandling består i at behandle nogen anderledes udelukkende på grund af vedkommendes alder, handicap, religion eller tro eller seksuelle orientering. Indirekte forskelsbehandling foreligger, hvor en bestemmelse eller praksis, som forekommer neutral, reelt kan have en særlig ufordelagtig konsekvens for en person eller en gruppe af personer, for hvem særlige forhold gør sig gældende.

Som i direktiv 2000/43/EF, 2000/78/EF og 2002/73/EF er det muligt at retfærdiggøre indirekte forskelsbehandling, hvis den pågældende bestemmelse, betingelse eller praksis er objektivt begrundet i et legitimt mål, og midlerne til at opfylde det hensigtsmæssige og nødvendige.

Chikane er forskelsbehandling, hvis en persons optræden har til formål at krænke en anden persons værdighed og skabe et truende, nedværdigende eller ubehageligt klima m.v. Denne definition er identisk med definitionerne i de andre direktiver vedtaget med den tidligere EF-traktats art. 13, stk. 1, som retsgrundlag.

Manglende "tilpasninger i rimeligt omfang" i relation til mennesker med handicap anses for at være forskelsbehandling. Dette er ifølge forslaget i overensstemmelse med FN-konventionen om rettigheder for mennesker med handicap og med direktiv 2000/78/EF.

Ulige behandling på grund af alder kan være lovlig, hvis den er begrundet i et legitimt formål, og hvis midlerne til at opfylde det pågældende formål er hensigtsmæssige og nødvendige (proportionalitetsprincippet). Forslaget er således ikke til hinder for, at der fastsættes en bestemt aldersgrænse for adgang til sociale goder, til uddannelse og til visse varer og tjenester, i det omfang ovenstående betingelser opfyldes.

De allerede vedtagne direktiver giver mulighed for undtagelser fra forbuddet mod direkte forskelsbehandling i tilfælde af "regulære og afgørende erhvervsmæssige krav", hvad angår

forskelsbehandling på grund af alder og i forbindelse med forskelsbehandling på grund af køn, med hensyn til adgang til varer og tjenester.

Der er indsat en særlig bestemmelse om finansiel virksomhed, idet alder og handicap kan være en afgørende faktor for risikovurderingen i forbindelse med bestemte produkter og dermed for prisen. Anvendelsen af alder og handicap ved risikovurderingen skal være baseret på nøjagtige data og statistikker.

Direktivet berører ikke nationale foranstaltninger, der er nødvendige af hensyn til den offentlige sikkerhed, den offentlige orden, for at forebygge forbrydelser, for at beskytte sundheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder.

Artikel 3: Anvendelsesområde

Forskelsbehandling på grund af religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering foreslås forbudt i både den offentlige og den private sektor med hensyn til social beskyttelse, herunder social sikring, sundhedsydelse, sociale goder, uddannelse, adgang til varer og tjenester, herunder boliger, som er tilgængelige for offentligheden.

Med hensyn til adgang til varer og tjenester er kun faglig eller erhvervmæssig virksomhed omfattet.

De forskellige områder er kun omfattet i det omfang, spørgsmålet falder ind under Fællesskabets kompetence. Således henhører f.eks. tilrettelæggelsen af skolesystemet og indholdet af undervisningen og aktiviteter i forbindelse hermed, herunder tilrettelæggelsen af undervisning for handicappede, under medlemsstaternes kompetence, og de kan have bestemmelser om ulige behandling i forbindelse med adgang til uddannelsesinstitutioner og indholdet af og aktiviteter i undervisningen, herunder undervisning af personer med særligt behov. Medlemsstaterne kan endvidere give mulighed for ulige behandling ved adgang til uddannelsesinstitutioner baseret på religion eller tro.

Teksten gør det klart, at spørgsmål i forbindelse med civilstand og familiemæssig status, herunder adoption, falder uden for direktivets anvendelsesområde. Dette indbefatter reproduktive rettigheder. Medlemsstaterne kan frit beslutte, om de ønsker at indføre og anerkende *retligt* registrerede partnerskaber. Hvis imidlertid sådanne forhold i national ret anerkendes som ligestillet med ægteskaber, finder princippet om ligebehandling anvendelse.

Det foreslås, at direktivet ikke finder anvendelse på national lovgivning om statens og dens institutioners sekulære status eller om religiøse organisationers status.

Direktivet omfatter ikke forskelsbehandling på grund af nationalitet og berører ikke bestemmelser og betingelser vedrørende tredjelandsstatsborgeres og statsløse personers indrejse og ophold i medlemsstaterne og heller ikke nogen form for behandling, der skyldes de pågældendes retsstilling.

Artikel 4: Ligebehandling af mennesker med handicap

Det forudsættes i forslaget, at der indføres reel og lige adgang for mennesker med handicap til social beskyttelse, sociale goder, sundhedsydelse og uddannelse samt adgang til varer og tjenester, herunder boliger og transport, som er tilgængelige for offentligheden. Denne forpligtelse er begrænset i det omfang, den ville medføre en uforholdsmæssig stor byrde eller ville kræve grundlæggende ændringer inden for de pågældende områder. I bestemte tilfælde kan individuelle tilpasninger i rimeligt omfang være nødvendige for at sikre, at en bestemt handicappet har reel adgang. Dette er dog kun tilfældet, hvis det ikke indebærer en uforholdsmæssig stor byrde.

Artiklen indeholder en ikke-udtømmende liste over, hvilke faktorer der kan tages i betragtning ved vurderingen af, om byrden er uforholdsmæssig stor, herunder organisationens størrelse og ressourcer, de skønnede omkostninger og de mulige fordele ved forbedret adgang for mennesker med handicap.

Artikel 5: Positiv særbehandling og særforanstaltninger

Bestemmelsen er identisk med andre direktiver med den tidligere EF-traktats artikel 13 som retsgrundlag. Der gives mulighed for at opretholde eller vedtage særforanstaltninger med henblik på at forebygge eller opveje ulemper knyttet til religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering.

Artikel 6: Mindstekrav

Bestemmelsen er den samme som i de andre direktiver med den tidligere EF-traktats artikel 13 som retsgrundlag. Den giver medlemsstaterne mulighed for at fastlægge et højere beskyttelsesniveau end garanteret ved direktivet og forbyder omvendt, at medlemsstaternes niveau for beskyttelse mod forskelsbehandling bør sænkes ved gennemførelsen af direktivet.

Artikel 7: Klageadgang

Denne bestemmelse er den samme som i de andre direktiver med den tidligere EF-traktats artikel 13 som retsgrundlag. Det foreslås, at borgere, der mener, at de har været udsat for forskelsbehandling, bør kunne anvende administrative eller retlige procedurer, også efter at det forhold, under hvilket forskelsbehandlingen angiveligt har fundet sted, er ophørt.

Organisationer, der har en legitim interesse i at bekæmpe forskelsbehandling, gives mulighed for at hjælpe ofre for forskelsbehandling i retslige eller administrative procedurer. Nationale regler om søgsmålsfrister berøres ikke af denne bestemmelse.

Artikel 8: Bevisbyrde

Bestemmelsen er identisk med tilsvarende bestemmelser i direktiver med den tidligere EF-traktats artikel 13 som retsgrundlag samt med bevisbyrdedirektivet, jf. direktiv 97/80/EF om bevisbyrden i forbindelse med forskelsbehandling på grundlag af køn.

I alle sager, hvor princippet om ligebehandling hævdes krænkede, foreslås det, at princippet om delt bevisbyrde skal finde anvendelse. Som i de tidligere direktiver finder delt bevisbyrde ikke anvendelse i tilfælde, hvor den påståede forskelsbehandling forfølges strafferetligt.

Artikel 9: Beskyttelse mod repressalier (victimisering)

Bestemmelsen er den samme som i de andre direktiver med den tidligere EF-traktats artikel 13 som retsgrundlag. Der foreslås indført foranstaltninger til beskyttelse af enkeltpersoner mod repressalier som følge af, at de har gjort deres rettigheder i henhold til direktivet gældende.

Artikel 10: Formidling af oplysninger

I denne bestemmelse, der er den samme som i de andre direktiver med den tidligere EF-traktats artikel 13 som retsgrundlag, foreslås det, at medlemsstaterne skal informere om direktivet og nationale bestemmelser.

Artikel 11: Dialog med relevante interessenter

Denne bestemmelse er den samme som i de andre direktiver med den tidligere EF-traktats artikel 13 som retsgrundlag. Den har til formål at fremme dialogen mellem de relevante offentlige myndigheder og organer som f.eks. ngo'er, der har en legitim interesse i at bidrage til bekæmpelsen af forskelsbehandling på grund af religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering.

Artikel 12: Organer til fremme af ligebehandling

Denne bestemmelse er den samme som i to andre direktiver vedtaget i henhold til den tidligere EF-traktats artikel 13. I henhold til denne artikel skal medlemsstaterne have et eller flere organer ("ligebehandlingsorgan") på nationalt plan til fremme af ligebehandling af alle uden forskel på grund af religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering.

Bestemmelsen er en gengivelse af bestemmelsen i direktiv 2000/43/EF vedrørende adgang til varer og tjenester og bygger på tilsvarende bestemmelser i direktiv 2002/73/EF25 og 2004/113/EF. Den fastsætter minimumskompetencen for organer på nationalt plan, der bør handle uafhængigt for at fremme princippet om ligebehandling. Medlemsstaterne kan beslutte, at disse organer skal være de samme som dem, der allerede er oprettet i henhold til de tidligere direktiver.

En af ligebehandlingsorganernes opgaver er at give uafhængig bistand til ofre for forskelsbehandling. De skal også kunne foretage uafhængige undersøgelser af forskelsbehandling og offentliggøre rapporter og fremsætte henstillinger på ligebehandlingsområdet.

Artikel 13: Overholdelse

Denne bestemmelse er den samme som i de andre direktiver med den tidligere EF-traktats artikel 13 som retsgrundlag. Medlemsstaterne forpligtes til at ophæve alle love og administrative bestemmelser, der strider mod princippet om ligebehandling. Endvidere kan alle aftaleretlige bestemmelser, virksomheders interne regler og vedtægter for foreninger, der strider mod ligebehandlingsprincippet, erklæres ugyldige eller ændres.

Artikel 14: Sanktioner

Denne bestemmelse er den samme som i de andre direktiver med den tidligere EF-traktats artikel 13 som retsgrundlag. I overensstemmelse med EF-Domstolens praksis fastsættes det, at der ikke bør være nogen øvre grænse for den godtgørelse, der skal betales i tilfælde af krænkelse af princippet om ligebehandling. Godtgørelsen skal være effektiv, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have en præventiv effekt.

Artikel 15: Gennemførelse

Denne bestemmelse er den samme som i de andre direktiver med den tidligere EF-traktats artikel 13 som retsgrundlag. Den giver medlemsstaterne en frist på to år til at inkorporere direktivet i national ret og at meddele Kommissionen teksten til de nationale bestemmelser. Medlemsstaterne kan bestemme, at forpligtelsen til at sikre reel adgang for mennesker med handicap først skal gælde fire år efter vedtagelsen af direktivet.

Artikel 16: Rapport

Denne bestemmelse er den samme som i de andre direktiver med den tidligere EF-traktats artikel 13 som retsgrundlag. Kommissionen skal i henhold til denne artikel aflægge rapport over for Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af direktivet på grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne. Der skal i rapporten tages hensyn til de synspunkter, der fremsættes af arbejdsmarkedets parter, de relevante ngo'er og Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder.

Artikel 17: Ikrafttræden

Denne bestemmelse er den samme som i de andre direktiver med den tidligere EF-traktats artikel 13 som retsgrundlag. Direktivet træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 18: Adressater

Denne bestemmelse, hvoraf det fremgår, at direktivet er rettet til medlemsstaterne, er den samme som i de andre direktiver med den tidligere EF-traktats artikel 13 som retsgrundlag.

3. Europa-Parlamentets udtalelser

Europa-Parlamentet skal høres i medfør af EUF-traktatens art.19, stk.1. Europa-Parlamentets udtalelse foreligger ikke.

4. Nærhedsprincippet

Kommissionen har beskrevet forslaget forhold til nærheds- og proportionalitetsprincippet således:

”Subsidiaritetsprincippet finder anvendelse, for så vidt som forslaget ikke er omfattet af Fællesskabets ene kompetence. Målene for forslaget kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne alene, fordi kun foranstaltninger på fællesskabsplan kan sikre, at der er et minimumsniveau for beskyttelse mod forskelsbehandling på grund af religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering i alle medlemsstaterne. En fællesskabsretsakt giver retssikkerhed med hensyn til borgernes og de økonomiske aktørers rettigheder og forpligtelser, også hvis de bevæger sig mellem medlemsstaterne. Erfaringerne med de tidligere direktiver, der er blevet vedtaget i henhold til EF-traktatens artikel 13, stk. 1 (EUF-traktatens artikel 19, stk. 1), viser, at de har haft en positiv virkning med hensyn til at opnå en bedre beskyttelse mod forskelsbehandling. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet går det foreslåede direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå de fastlagte mål.

Nationale traditioner og tilgange på områder som f.eks. sundhedsydelser, social beskyttelse og uddannelse er desuden generelt mere forskellige end på beskæftigelsesområdet. Disse områder er kendetegnet ved legitime samfundsmæssige valg på områder, hvor medlemsstaterne har kompetencen.

De europæiske samfunds forskellighed er en af Europas styrker og skal respekteres i henhold til subsidiaritetsprincippet. Spørgsmål som tilrettelæggelse af uddannelsessystemet og undervisningens indhold, anerkendelse af civilstand eller familiemæssig status, adoption, reproduktive rettigheder og andre lignende spørgsmål afgøres bedst på nationalt plan. Ingen medlemsstat skal derfor som følge af direktivet ændre sin gældende lovgivning eller praksis med hensyn til disse spørgsmål. Det berører heller ikke nationale bestemmelser om kirkers eller andre religiøse organisationers aktiviteter eller deres forhold til staten. Det vil således f.eks. fortsat være medlemsstaterne alene, der træffer afgørelse om spørgsmål som tilladelse til selektiv adgang til skoler, forbud mod eller accept af at bære eller bruge religiøse symboler i skolen, anerkendelse af ægteskab mellem personer af samme køn og eventuel regulering af forholdet mellem organiseret religion og staten.”

Regeringen kan tilslutte sig denne vurdering.

5. Gældende dansk ret

I den danske lovgivning opereres der i vidt omfang med aldersgrænser i forskellige sammenhænge. Bestemmelsen i direktivforslaget er i sin nuværende form så elastiske, at det ikke kan udelukkes, at Danmark vil kunne komme i en situation, hvor Kommissionens og EU-Domstolens opfattelse af, hvornår en aldersgrænse er fastsat efter objektive og rimeligt begrundede kriterier, og hvad der er et legitimt formål, ikke nødvendigvis vil være sammenfaldende med den danske opfattelse. På den baggrund vurderes det, at i det omfang alder skal være omfattet af direktivet, skal direktivforslaget være mere præcist i form af angivelser af områder, der kan undtages helt fra direktivet.

Direktivforslaget indeholder desuden en særlig bestemmelse om ligebehandling af mennesker med handicap. Artiklen skal sikre reel og lige adgang for mennesker med handicap til social beskyttelse, sociale goder, sundhedsydelser og uddannelse samt adgang til varer og tjenesteydelser, herunder boliger og transport, som er tilgængelige for offentligheden. Denne forpligtelse er begrænset, i det omfang den ville medføre en uforholdsmæssig stor byrde eller vil kræve grundlæggende ændringer inden for de pågældende områder. Artiklen er uklar, hvilket gør det vanskeligt at afgrænse bestemmelsens omfang. Eksempelvis fremgår det af artiklen, at medlemsstaterne kan foretage "rimelig tilpasning" for at sikre gennemførelsen af rettighederne, så længe disse ikke medfører "uforholdsmæssig stor byrde".

Der er taget udgangspunkt i det oprindelige fremsatte direktivforslag som grundlag for de juridiske overvejelser på de enkelte ressortministeriets område, som beskrives nærmere nedenfor, da forhandlingerne fortsat ikke har ført til nye konkrete tekstforslag, som alle medlemmer er enige om.

Socialministeriets område

Det må overordnet antages, at aldersbestemmelser i forhold til Socialministeriets område er objektivt og rimeligt begrundet i et legitimt formål og derfor ikke udgør forskelsbehandling i direktivets forstand. Når en endelig direktivtekst foreligger, vil regeringen på baggrund af denne vurdere, hvorvidt der måtte være behov for ændringer som følge af vedtagelse af direktivforslaget. Det gælder for eksempel serviceydelser efter serviceloven.

Almene boliger

Almene familieboliger er åbne for alle befolkningsgrupper.

Man skal være fyldt 15 år for at kunne blive opnoteret på venteliste til en ledig bolig. Denne aldersgrænse er objektiv og rimeligt begrundet i et legitimt formål. Bestemmelsen udgør derfor ikke forskelsbehandling i direktivets forstand.

Herudover er der fastsat regler om boliger specielt for unge og ældre samt handicappede (almene ungdomsboliger og almene ældreboliger). Der er her tale om at stille boliger til rådighed for grupper med et særligt boligbehov - dvs. positiv særbehandling.

Der findes ikke regler, der udgør diskrimination eller forskelsbehandling i direktivets forstand.

Privat udlejningsbyggeri

Der er ikke i lejelovgivningen fastsat bestemmelser om udlejningskriterier og ventelister. I privat udlejningsbyggeri bestemmer ejeren derfor i kraft af ejendomsretten, hvem boligerne skal udlejes til, idet dog loven om forbud mod forskelsbehandling på grund af race m.v. sætter bestemte grænser herfor.

Der findes ikke regler for udlejning af private boliger, der udgør diskrimination eller forskelsbehandling i direktivets forstand.

Handicap

Serviceloven indeholder en del bestemmelser om tilbud til personer med handicap, herunder bestemmelser om positiv særbehandling i form af kompensation for at sikre reel ligestilling. Følgende bestemmelsers relation til direktivforslaget vurderes at skulle undersøges nærmere.

Kompensation for merudgifter

§§ 41 og 100 i lov om social service pålægger kommunalbestyrelserne at yde dækning af nødvendige merudgifter ved den daglige livsførelse til personer under **folkepensionsalderen** med varigt nedsat

fysisk eller psykisk funktionsevne og til personer med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, der efter § 15 a i lov om social pension har opsat udbetalingen af folkepensionen.

Ledsageordning

§ 97 i lov om social service pålægger kommunalbestyrelserne at tilbyde 15 timers ledsagelse om måneden til personer under folkepensionsalderen, dog således at aldersgrænsen ikke kan blive mindre end 67 år, der ikke kan færdes alene på grund af betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne. Stk. 2 foreskriver, at personer, der er visiteret til 15 timers ledsagelse om måneden ved det fyldte 67. år bevarer denne ret efter det fyldte 67. år.

Beskyttet beskæftigelse

§ 103 i lov om social service pålægger kommunalbestyrelsen at tilbyde beskyttet beskæftigelse til personer under folkepensionsalderen, som på grund af betydelig nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller særlige sociale problemer ikke kan opnå eller fastholde beskæftigelse på normale vilkår på arbejdsmarkedet, og som ikke kan benytte tilbud efter anden lovgivning.

Beskyttet beskæftigelse adskiller sig fra beskæftigelse efter reglerne på Beskæftigelsesministeriets område ved at blive betragtet som en social foranstaltning. Dette indebærer bl.a., at personer i beskyttet beskæftigelse ikke har krav på at modtage feriepenge og sygedagpenge mv. i lighed med personer på det ordinære arbejdsmarked.

Botilbud

For botilbud til længerevarende ophold for personer med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne efter servicelovens § 108 er der ikke fastsat regler om specifikke indretningskrav i lovgivningen, men botilbuddet skal være tilpasset formålet.

For almene ældreboliger, herunder boliger der udlejes til mennesker med handicap, er der derimod fastsat specifikke indretningskrav i lovgivningen, f.eks. at hver bolig skal være forsynet med selvstændigt toilet og bad. Det generelle billede er, at almene ældreboliger har en højere boligstandard end de længerevarende botilbud efter servicelovens § 108.

Handleplaner

§ 141 i lov om social service forpligter kommunalbestyrelsen til at skønne, om det er hensigtsmæssigt at tilbyde at udarbejde en handleplan for indsatsen, når der ydes hjælp til personer under folkepensionsalderen efter lovens afsnit 5.

Ældre

Generelt gives hjælp til ældre borgere i Danmark på baggrund af en behovsvurdering og dermed ikke på baggrund af aldersafgrænsning eller anden afgrænsning, såsom køn, etnisk oprindelse eller økonomisk formåen. Kommunalbestyrelsen skal eksempelvis tilbyde personlig pleje og praktisk hjælp i hjemmet til borgere, som på grund af midlertidigt eller varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller særlige sociale problemer ikke selv kan udføre disse opgaver. Kommunalbestyrelsen skal i den forbindelse træffe afgørelse om tildeling af hjælpen på baggrund af en konkret, individuel vurdering.

Forebyggende hjemmebesøg

Serviceloven forpligter kommunerne til at tilbyde forebyggende hjemmebesøg mindst 1 gang om året til alle over 75 år. Kommunalbestyrelsen kan vælge at undtage de borgere, som modtager både personlig pleje og praktisk hjælp, fra ordningen om forebyggende hjemmebesøg.

Indhentelse af samtykke fra børn over 15 år

Af § 52, stk. 3, nr. 8, fremgår det, at kommunerne i forbindelse med anbringelse uden for hjemmet skal indhente samtykke fra forældremyndighedsindehaveren og fra den unge, hvis denne er over 15 år. Er der tale om børn under 15 år, vil der således ikke være krav om, at den pågældende har givet samtykke til den iværksatte foranstaltning.

Klagereglerne

De nuværende klageregler indeholder forskellige aldersgrænser for partsstatus og klageadgang. Ved visse afgørelser er aldersgrænsen 12 år, mens den ved andre afgørelser er 15 år. Med Barnets Reform, som træder i kraft den 1. januar 2011, bliver aldersgrænsen for partsstatus og klageadgang 12 år for samtlige afgørelser om foranstaltninger efter serviceloven, der vedrører børn og unge.

Et af hensynene bag aldersgrænsen er ikke at pålægge børn og unge et for stort ansvar, da det er samfundet, der har ansvaret for, at børn og unge får den nødvendige hjælp.

Efterværn

Efter serviceloven § 76 kan kommunalbestyrelsen tilbyde støtte til unge mellem 18-22 år, når det må anses for af væsentlig betydning for unges behov. Der er på nuværende tidspunkt tale om, at der bliver foretaget en vurdering af barnets behov for yderligere støtte fra det fyldte 18. år i hvert enkelt tilfælde. Med Barnets Reform, som træder i kraft den 1. januar 2011, vil alle børn og unge, der er tvangsanbragt frem til det 18. år, have ret til at få efterværn.

Tilbuddene efter § 76 ophører ved det fyldte 23. år. I flere situationer vil der imidlertid være mulighed for, at der kan iværksættes en foranstaltning efter voksenreglerne i serviceloven som eksempelvis § 85, der bl.a. vedrører hjælp, omsorg og støtte i tilfælde af psykiske, fysiske eller sociale problemer.

Beskæftigelsesministeriets område

Arbejdsløshedsforsikringslovgivningen, sygedagpengeloven og kontanthjælps-lovgivningen indeholder aldersgrænser på en lang række områder i relation til erhvervelse af ret til f.eks. arbejdsløshedsdagpenge, sygedagpenge m.v. F.eks. ophører retten til arbejdsløshedsdagpenge/efterløn, når en person når folkepensionsalderen.

Ligeledes findes der aldersbestemmelser i efterlønsordningen, i de særlige ungeretninger samt i reglerne om medlemskab/optagelse i en arbejdsløshedsforsikringsordning.

Lov om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet m.v.

Forskelsbehandlingsloven indeholder et forbud mod direkte og indirekte forskelsbehandling på grund af en række kriterier, bl.a. race og etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering på arbejdsmarkedet. Loven baserer sig bl.a. på EU-direktiv 2000/43/EF og EU-direktiv 2000/78/EF.

Lønmodtagere og ansøgere til ledige stillinger er beskyttet mod forskelsbehandling i forbindelse med ansættelse, under ansættelsen, i forbindelse med afskedigelse, forflyttelse, forfremmelse og med hensyn til løn og arbejdsvilkår. En arbejdsgiver må ikke forskelsbehandle ansatte med hensyn til adgang til erhvervsmæssig videreuddannelse, omskoling, m.v. Loven gælder for både arbejdsgivere, for enhver, der driver vejlednings- og uddannelsesvirksomhed og for enhver, der anviser beskæftigelse.

Loven indeholder en pligt for arbejdsgiveren til at foretage hensigtsmæssige tilpasninger i betragtning af de konkrete behov for at give personen med handicap adgang til beskæftigelse. Pligten til at foretage tilpasninger må imidlertid ikke være urimelig byrdefuld for arbejdsgiveren. Hvis byrden

lettes i tilstrækkeligt omfang gennem offentlige foranstaltninger, anses byrden ikke for at være uforholdsmæssig stor.

Arbejdsløshedsforsikring

Arbejdsmarkedsstyrelsen har vurderet, at aldersgrænserne i arbejdsløshedsforsikringsloven ikke umiddelbart udgør et problem i forhold til direktivet. **Det forudsætter, at de aldersbestemte regler i arbejdsløshedsforsikringsloven kan undtages fra begrebet forskelsbehandling efter artikel 2, stk. 6, og ikke er omfattet af anvendelsesområdet som beskrevet i artikel 3, stk. 1, litra a-b).**

For at blive optaget som medlem i en dansk i a-kasse er det en betingelse, at man er fyldt 18 år og ikke er mindre end 2 år fra folkepensionsalderen. Hvis man har gennemført en uddannelse, der giver grundlag for optagelse i en a-kasse, kan man optages som medlem, selv om man ikke er fyldt 18 år. Medlemskabet af en a-kasse ophører ved udgangen af den måned, hvor man når folkepensionsalderen.

Det er en betingelse for ret til arbejdsløshedsdagpenge, at man er medlem af en a-kasse. Hvis man ikke opfylder aldersbetingelserne for ret til medlemskab, kan man derfor heller ikke få arbejdsløshedsdagpenge.

Arbejdsskadelovgivningen

Bestemmelser, der relaterer sig til handicapkriteriet

Erstatning samt godtgørelse efter lov om Arbejdsskadesikring fastsættes på grundlag af arbejdsskadens følger. Dette betyder, at erstatningen kan nedsættes eller efter omstændighederne bortfalde, hvis tilskadekomnes aktuelle lægelige og sociale situation ikke udelukkende kan henføres til arbejdsskaden. Der ydes således ikke fuld erstatning, når tilskadekomnes helbredsmæssige og/eller erhvervsevne allerede var nedsat før skaden. Der ydes heller ikke fuld erstatning, når den forudbestående sygdom med sikkerhed på et senere tidspunkt ville have medført i det væsentlige de samme følger, selvom skaden ikke var sket.

Følgerne af forudbestående skader eller handicap kan have betydning for erstatningsudmålingen, og der kan ske fratræk i erstatningen, såfremt det er dokumenteret, at hele eller dele af det varige mén/tab af erhvervsevne skyldes andre forhold end arbejdsskadens følger. Det bemærkes, at handicappede kompenseres økonomisk efter anden social lovgivning.

Bestemmelser, der relaterer sig til alderskriteriet

I relation til mén(erstatningen, som er en økonomisk kompensation for en tilskadekomnes varige ikke-økonomiske følger, nedsættes godtgørelsen med en procent for hvert år, tilskadekomne er ældre end 39 år ved arbejdsskadens indtræden (tilskadekomne er fyldt 40 år ved arbejdsskadens indtræden). Godtgørelsen nedsættes dog ikke yderligere efter det fyldte 69. år. Baggrunden, for at det er valgt at lade godtgørelsen nedsætte for ældre personer, er, at ældre personer ikke skal leve så længe med det varige mén som yngre personer. Reglen om nedsættelse af godtgørelse er baseret på statistiske oplysninger om den normale forventede restlevetid for en person med en given alder.

I relation til erstatning for tab af erhvervsevne er hovedreglen, at erstatning for tab af erhvervsevne er en løbende erstatning. Den løbende erstatning skal i nogle sager (tab af erhvervsevne på mindre end 50 procent) og kan i andre sager omsættes til et engangsbeløb (kapitalbeløb).

Kapitaliseringsfaktorerne fastsættes efter aktuarmæssige principper. Dette betyder, at kapitaliseringsbeløbet er forskelligt i forhold til alder, således at det udbetalte kapitalbeløb er mindre jo ældre tilskadekomne er.

Beskæftigelsesindsatsen

Adskillige ordninger under beskæftigelseslovgivningen har snæver sammenhæng med f.eks. folkepensionsalderen og retten til førtidspension. F.eks. bortfalder retten til fleksjob ved tilkendelse af førtidspension eller opnåelse af folkepensionsalderen.

Retten til f.eks. fleksjob bortfalder, når retten til andre støtte-/sikringsordninger (kan) opnås. Afgrænsningen er således ikke i regelsættet knyttet direkte til spørgsmålet om alder/handicap, men til om anden ydelse kan opnås.

Derudover indeholder beskæftigelsesindsatsen (lov om en aktiv beskæftigelsesindsats) en række målgruppeafgrænsninger, som knytter sig til alder eller handicap (begrænsninger i arbejdsevnen). Der kan opstilles følgende (foreløbige) liste over beskæftigelsesrelaterede ordninger, der indeholder bestemmelser – direkte eller indirekte – om alder/handicap:

Ordning	Afgrænsning
Fleksjob	Væsentlig og mere end midlertidig begrænsning i arbejdsevnen. Ophører ved folkepensionsalderen.
Løntilskud til førtidspensionister (skånejob)	Forudsætter førtidspension (som kræver væsentlig og varig begrænsning i arbejdsevnen).
Revalidering	Væsentlig begrænsning i arbejdsevnen med mulighed for selvforsørgelse ved f.eks. skift af erhvervsområde. Revalideringsydelse er subsidiær ift. alle andre former for forsørgelse.
Personlig assistance til handicappede (kompensationsloven)	Varig og betydelig psykisk/fysisk funktionsnedsættelse.
Løntilskud til over 55-årige	Dagpenge-, kontant- og starthjælpsmodtagere over 55 år med mindst et års ledighed kan blive ansat med et særligt højt løntilskud, såfremt de selv finder arbejde i en privat virksomhed. Ordningen bygger på objektive kriterier, og løntilskuddet kan gives i max 6 måneder.
Seniorjob	Forsikrede ledige, som efter det fyldte 55. år mister retten til dagpenge på grund af dagpengeperiodens udløb, har ret til ansættelse i et seniorjob i kommunen. Seniorjobbet ophører, når personen når alderen, hvor personen kan gå på efterløn.
Løntilskud til elev-/lærlingeforløb (LAB § 51, stk. 3, nr.2)	Personer med omfattende psykiske, fysiske eller sociale problemer, der kun kan yde en meget begrænset arbejdsindsats.

Fleksjob

Hvis alderskriteriet i direktivforslaget skal forstås således, at man kan fastsætte en aldersgrænse ud fra objektive kriterier - f.eks. at folkepensionsalderen er 65 år for alle - og at forskellige ydelser ophører (for alle), når de opnår folkepensionsalderen (fordi pensionen så træder i stedet), så er det Arbejdsmarkedsstyrelsens vurdering, at der ikke er udgifter ift. fleksjobordningen ved direktivforslaget. Dog skal det nævnes, at der er det særlige forhold knyttet til fleksjobordningen, at fleksjob ophører ved 65 år, selvom man i øvrigt kan fortsætte på det ordinære arbejdsmarked efter 65 år. Umiddelbart er det vurderingen, at heller ikke dette har betydning i forhold til direktivforslaget, da man ikke mister retten til at arbejde, og derfor stadig er ansat hos arbejdsgiveren, indtil man bliver

afskediget. Når et fleksjob ophører, er det således kun arbejdsgiveren, der mister retten til en ydelse/tilskud.

Mht. handicapkriteriet i fleksjobordningen er det endvidere umiddelbart vurderingen, at direktivets bestemmelser om handicap ikke giver problemer, da det fortsat må være muligt at afgrænse en ordning til nogle bestemte handicap/et væsentlighedskriterium, som så omfatter alle borgere. Også ud fra den betragtning er det opfattelsen, at der ikke er udgifter til fleksjobordningen ved direktivforslaget.

Reglerne om kompensation til mennesker med handicap i erhverv

I relation til reglerne om kompensation til mennesker med handicap i erhverv m.v. gælder, at personer med handicap som udgangspunkt er omfattet af den ordinære beskæftigelsesindsats. Er der behov for kompensation for den nedsatte arbejdssevne, er der regler i lov om kompensation til mennesker med handicap m.v. om fortrinsadgang, personlig assistance til handicappede i erhverv og om isbryderordningen. Her er de væsentligste regler reglerne om personlige assistance, der kan ydes til ledige, lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende, som på grund af en varig og betydelig fysisk eller psykisk funktionsnedsættelse har behov for særlig personlig bistand.

Formålet med reglerne om kompensation til mennesker med handicap i erhverv er at give personer med handicap kompensation for handicappet, således at disse personer bliver ligestillet med personer uden handicap og dermed får samme muligheder for erhvervsudøvelse.

Umiddelbart er det vurderingen, at det også i denne sammenhæng ikke er i strid med direktivforslaget at afgrænse en ordning ud fra et væsentlighedskriterium, som omfatter alle borgere. Det er derfor vurderingen, at der ikke er udgifter ift. ordningen om kompensation til mennesker med handicap i erhverv ved direktivforslaget.

Folkepension, førtidspension mv.

Kontantydelse er:

- Lov om højeste, mellem, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v.
- Lov om social pension
- Lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag
- Lov om en børnefamilieydelse

For disse ydelser gælder, at retten til ydelser er afhængig af, at den enkelte har opnået myndighedsalderen på 18 år eller pensionsalderen på 65 år. Det må antages, at aldersbestemmelser i forhold til disse ydelser er objektivt og rimeligt begrundet i et legitimt formål og derfor ikke udgør forskelsbehandling i direktivets forstand.

Kontanthjælp

På kontanthjælpsområdet sondres i dag imellem personer under 25 år og personer på 25 år og derover. Kontanthjælpsmodtagere under 25 år modtager en særlig ungesats, der tager udgangspunkt i SU-satserne, hvorimod personer på 25 år og derover modtager en højere sats, der oprindeligt var en funktion af dagpengemaksimum. Grænsen på 25 år er politisk bestemt og begrundes i "den sædvanlige uddannelsesalder". Grænsen for ungesatserne har tidligere været lavere.

Bestemmelsen i art. 6, 1. pkt., i direktivet angiver, at forskelsbehandlingen kan retfærdiggøres ud fra tre kriterier 1) den skal være objektivt retfærdiggjort ud fra et legitimt mål, 2) den skal være passende og 3) den skal være nødvendig. Indholdet af disse tre kriterier vil i sidste ende bero på en fortolkning hos EU-domstolen. Dette er ikke uproblematisk, da EU-domstolen i andre sammenhænge har pålagt

en meget snæver fortolkning af lignende proportionalitetshensyn. Der er således en vis risiko for, at den aldersafgrænsning, der politisk er fastsat i kontanthjælpssystemet, vil blive underkendt, fordi de ikke lever op til de tre kriterier, der er opregnet i bestemmelsen, og derfor vil blive betragtet som udtryk for diskrimination.

Sygedagpenge

På sygedagpengeområdet er der som udgangspunkt ikke nogen aldersbegrænsning for udbetalingen af sygedagpenge. Der er dog en aldersbegrænsning mht. varighedsbegrænsningen, dvs. spørgsmålet om, i hvor lang tid, der kan udbetales sygedagpenge. Mens udbetaling af sygedagpenge som udgangspunkt ophører, når der er udbetalt sygedagpenge i 52 uger i de 18 forudgående kalendermåneder, ophører sygedagpengene for personer, der har nået folkepensionsalderen, når der er udbetalt sygedagpenge i mere end 26 af de forudgående 12 kalendermåneder. Der er desuden ikke de samme forlængelsesmuligheder som for den øvrige personkreds.

Begrundelsen herfor er, at der er adgang til en anden forsørgelsesydelse, nemlig folkepensionen. Det ville være uhensigtsmæssigt, hvis man ved at sygemelde sig før folkepensionen kunne sikre sig en langt højere ydelse i en årrække.

Kulturministeriets område

Der findes ikke på Kulturministeriets område love, der indebærer direkte diskrimination af mennesker som følge af religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering.

Ophavsretsloven

Der er foreskrevet positiv særbehandling af døve, blinde og ordblinde i ophavsretsloven, jf. § 17. Ifølge bestemmelsen er det tilladt at gengive og sprede eksemplarer af udgivne værker til brug for blinde, svagtseende, døve mv.

Indenrigs- og Sundhedsministeriets område

Spørgsmål om især alder er reguleret i en række sammenhænge i sundhedslovgivningen. Som eksempler kan nævnes bestemmelserne vedr. mindreåriges adgang til at samtykke til behandling og aktindsigt (Sundhedslovens § 17), adgangen til at oprette livstestamenter (Sundhedslovens § 26), transplantation fra levende og afdøde personer (Sundhedslovens §§ 52 og 53), reglerne vedr. valg af sikringsgruppe og praktiserende læge (Sundhedslovens §§ 58 og 59), gratis tandpleje til børn og unge under 18 år, en række alderskrav i forbindelse med vaccinations- og screeningsprogrammer (f.eks. i forbindelse med influenzavaccine, HPV-vaccine og screening for brystkræft og livmoderhalskræft) og tilskud til psykologhjælp for visse aldersgrupper i forbindelse med angst og depression.

Det er overordnet vurderingen, at aldersbestemmelserne i sundhedslovgivningen er objektivt og sagligt begrundet i legitime og faglige hensyn. Det kan dog ikke på nuværende tidspunkt udelukkes, at der vil kunne blive behov for ændringer heri som følge af en vedtagelse af direktivforslaget.

I forhold til direktivudkastets forbud mod diskrimination på grund af seksuel orientering bemærkes, at ifølge Sundhedsstyrelsens bekendtgørelse nr. 768 af 10. juli 2008 om sikkerhed ved bloddonation skal blodbankerne forud for tapning af humant blod undersøge, om donor er egnet til donation efter kriterier nævnt i bilag 2 til bekendtgørelsen. Et af disse kriterier er seksuel adfærd, og dette kan indebære udelukkelse af donorer "som på grund af deres seksuelle adfærd er udsat for stor risiko for at påføre sig alvorlige smitsomme sygdomme, der kan overføres med blodet".

Begrundelsen for kravene i bekendtgørelsen er dels at sikre bloddonorer bedst muligt mod komplikationer ved tapning, dels at opnå bedst mulig sikkerhed ved anvendelse af lægemidler, der er

fremstillet af humant blod. For at opnå dette udelukkes personer, hvor der er en potentiel risiko for overførsel af infektion med blodet.

Bekendtgørelsen er gennemførelse af direktiv 2004/33/EF.

Fødevareministeriets område

Direktivet vurderes ikke at have konsekvenser indenfor Fødevareministeriets område.

Det kan dog nævnes, at der i Fødevareministeriets lovgivning findes visse regler, som indeholder krav om, at en ansøger skal have en vis alder for at få del i et gode eller lignende. Der kan til eksempel være tale om den såkaldte "Yngre jordbruger-ordning", hvor en ansøger bl.a. skal være under 40 år for at kunne opnå de særligt gunstige lån, som er omfattet af ordningen. Men sådanne eksempler, hvor der er fastsat særlige alderskriterier i national lovgivning på Fødevareministeriets område, er ikke i strid med direktivforslaget, idet kriterierne er objektive, sagligt begrundet og proportionelle, jf. forslagens artikel 2, stk. 6.

Økonomi- og Erhvervsministeriets område

Indenfor Økonomi- og Erhvervsministeriets ressort vil direktivet kunne indebære et øget krav om tilgængeliggørelse af byggeriet. Det er dog på nuværende tidspunkt ikke klart i hvilket omfang og for hvilke dele af byggeriet, direktivet vil være gældende. Efter Økonomi- og Erhvervsministeriets opfattelse kan der både være tale om tiltag i forhold til nybyggeri og i det eksisterende byggeri.

Økonomi- og Erhvervsministeriet vurderer, at de gældende regler for nybyggeri og ombygninger i form af byggeloven og bygningsreglementets bestemmelser lever fuldt op til direktivforslagets målsætninger for tilgængelighed for mennesker med handicap. Såfremt direktivet indebærer, at der skal ske væsentlige tilpasninger i forhold til tilgængelighed i den eksisterende bygningsmasse, viser beregninger, at det vil kunne blive overordentligt omkostningsfuldt set i relation til omfanget af de krævede tiltag.

Direktivets konsekvenser for ministeriets ressortområde vil således være afhængige af de endelige formuleringer af direktivteksten, især i forbindelse med krav om tilgængelighed til den eksisterende bygningsmasse. Dette indebærer, at direktivets virkefelt i forhold til bygningsmassen, samt omfanget og tidshorizonten for tilgængeliggørelse af det eksisterende byggeri, vil have stor betydning for omkostningsniveauet for såvel offentlige som private bygningsejere.

Finanstilsynet har oplyst, at det fremgår af nr. 15 i præambel teksten, at "Inden for bank- og forsikringsvirksomhed og i forbindelse med andre finansielle tjenester anvendes der aktuarmæssige faktorer og risikofaktorer i tilknytning til handicap og alder. Dette bør ikke betragtes som forskelsbehandling, hvis de pågældende faktorer må anses for at være afgørende for risikovurderingen".

Faktorerne baseret på handicap og alder er her baseret på faglige vurderinger og er ikke udtryk for forskelsbehandling. **Hvis det ønskes, at Finanstilsynet skal have ansvaret for og derved føre tilsyn med, at der alene anvendes aktuarmæssige faktorer og risikofaktorer i tilknytning til handicap og alder, som anses for afgørende for risikovurderingen, således at usaglig forskelsbehandling undgås, skal der indarbejdes en lovhjemmel hertil i den finansielle lovgivning**

Justitsministeriets område

Forslaget ses umiddelbart at berøre følgende regler inden for Justitsministeriets område:

I henhold til spillekasinoovens § 8, stk. 1, må kun personer over 18 år få adgang til et spillekasino. Ifølge forarbejderne til bestemmelsen genfindes et sådant krav i andre landes lovgivning om spillekasinoer. Det er Justitsministeriets umiddelbare opfattelse, at bestemmelsen, hvis direktivforslaget vedtages i sin nuværende form, vil kunne opretholdes med henvisning til direktivets artikel 2, stk. 6.

Lov om forbud mod forskelsbehandling på grund af race mv., jf. lovbekendtgørelse nr. 626 af 29. september 1987, som ændret ved lov nr. 433 af 31. maj 2000, indeholder et forbud mod forskelsbehandling på grund af race mv. inden for erhvervsmæssig eller almennyttig virksomhed. Det er ifølge denne lov forbudt på grund af en persons race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering at nægte at betjene den pågældende på samme vilkår som andre eller at give en person adgang på samme vilkår som andre til sted, forestilling, udstilling, sammenkomst eller lignende, der er åben for almenheden. Overtrædelse af denne lov straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder. Den nævnte lov omfatter ikke forskelsbehandling på grund af handicap eller alder, og loven omfatter endvidere ikke uagtsomme forhold.

De i straffeloven og retsplejeloven (vedrørende behandlingen af straffesager) indeholdte bestemmelser med aldersgrænser mv. omfattes ikke af direktivforslagets anvendelsesområde, jf. forslaget til artikel 3, stk. 1.

Justitsministeriet har noteret sig, at forslaget ikke berører national ret vedrørende civilstand eller familiemæssig status, herunder adoption og reproduktive rettigheder, jf. forslagets artikel 3, stk. 2. Det skal i den forbindelse understreges, at registrerede partnerskaber ikke i medfør af lov om registreret partnerskab fuldt ud ligestilles med ægteskaber.

Undervisningsministeriets område

Forbud mod diskrimination for alder

For så vidt angår direktivudkastets forbud mod diskrimination pga. alder skal Undervisningsministeriet gøre opmærksom på, at der i love og bekendtgørelser findes alderskrav og aldersbegrænsninger. Som eksempler kan især nævnes bestemmelser, der udgør kriterier for udløsning af statstilskud for eleverne på skoler:

- § 13, stk. 1, Lov om folkehøjskoler, efterskoler, husholdningsskoler og håndarbejdsskoler (frie kostskoler), jf. lovbekendtgørelse nr. 785 af 18. juli 2008, indeholder krav til minimums- og maksimumsalder for elever på folkehøjskoler, ungdomshøjskoler, efterskoler og husholdningsskoler.
- § 8, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 702 af 30. juni 2008, om tilskud til friskoler og private grundskoler m.v., indeholder minimums- og maksimumsalder for, at elever kan indgå i opgørelsen af skolens elevtal og dermed få statstilskud.

Forbud mod diskrimination for religion eller tro

For så vidt angår direktivudkastets forbud mod diskrimination p. g. a. religion eller tro skal Undervisningsministeriet gøre opmærksom på, at de frie grundskoler som udgangspunkt selv beslutter, hvilke elever skolen vil optage. Det fremgår dog af bemærkningerne til L 105, folketingssamling 2004-05 (2. samling), at: "De frie grundskoler er omfattet af lov om etnisk ligebehandling og lov om inkorporering af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Skolerne må således ikke forskelsbehandle på grund af race eller etnisk oprindelse, herunder i forbindelse med beslutningen om, hvem de vil have som elever. I øvrigt henvises til bemærkningerne til forslag 3 nedenfor." Og af bemærkningerne til nr. 3 fremgår det: "Det vil som følge heraf være i strid med

bestemmelsen, hvis skolen i sin optagelsespraksis udøver diskrimination på baggrund af køn eller etnisk oprindelse. Bestemmelsen vil derimod ikke afskære skoler, der bygger på en bestemt religiøs overbevisning, fra kun at have elever med den samme religiøse overbevisning som skolen eller kun at have elever, hvis forældre har den samme overbevisning som skolen." Tilsvarende principper gælder for de frie kostskoler.

Forbud mod diskrimination af mennesker med handicap

For så vidt angår direktivforslagets forbud mod diskrimination af mennesker med handicap, findes på ministeriets område en del regelsæt om tilskud til specialundervisning og lignende, der foregår på de selvejende uddannelsesinstitutioner.

Det er umiddelbart vanskeligt at vurdere forslaget's konsekvenser på området, herunder med hensyn til eventuelle merudgifter i form af krav om større tilskud til mennesker med handicap.

På det frie skoleområde findes følgende tilskudsmuligheder til specialundervisning: I henhold til § 25, stk. 1, i lov om frie kostskoler yder staten tilskud efter en fastsat takst til specialundervisning og anden specialpædagogisk bistand for elever med særlige behov, herunder til skoler med et samlet særligt undervisningstilbud. Endvidere afsættes der på de frie kostskolers område på de årlige finanslove særlige tilskud til dækning af ekstraudgifter, der er godkendt af undervisningsministeren, til lærertimer, praktisk medhjælp og hjælpemidler til elever med svære handicap, jf. § 25, stk. 2, i lov om frie kostskoler.

I det institutionelle lovgrundlag for ungdomsuddannelsesområdet findes der hjemler til specialpædagogisk støtte. For så vidt angår Åben Uddannelse, hvor der ikke er nogen eksplicit hjemmel til specialpædagogisk støtte, må en nærmere vurdering af problemstillingen imidlertid bero på en nærmere redegørelse for direktivets rækkevidde i forhold til eksempelvis den af Danmark undertegnede FN-konvention om rettigheder for personer med handicap og en nærmere udredning af Åben Uddannelseslovens sammenhæng med handicapkompenserende foranstaltninger i anden lovgivning.

Forberedende voksenundervisning og ordblindeundervisning for voksne

Lov om forberedende voksenundervisning og ordblindeundervisning for voksne (lovbekendtgørelse nr. 16 af 7. januar 2005, som ændret senest ved lov nr. 557 af 6. juni 2007) indeholder ikke regler om specialpædagogisk støtte. Der er heller ikke mulighed for at yde specialpædagogisk støtte hertil i henhold til lov om specialpædagogisk støtte ved videregående uddannelser (lovbekendtgørelse nr. 210 af 1. marts 2007). Det må imidlertid forventes, at en gennemførelse af forslaget vil kunne medføre krav om en tilsvarende ordning, som er gældende for de videregående uddannelser. Det vil især kunne blive aktuelt for den forberedende voksenundervisning. For ordblindeundervisningen vil yderligere specialpædagogisk støtte kun blive aktuelt i helt særlige tilfælde, f.eks. blinde ordblinde. Det fremgår af forslaget's artikel 14 om sanktioner, at sanktionerne blandt andet kan bestå af betaling af kompensation. Afdelingen for Grundskole og Folkeoplysning går ud fra, at sanktionerne i artikel 14's forstand er indeholdt i dansk rets almindelige erstatningsregler.

SU-loven

Lov om statens uddannelsesstøtte, jf. lovbekendtgørelse nr. 789 af 11. september 2003, indeholder to aldersgrænser vedrørende den studerende selv, en 18 års grænse og en 20 års grænse.

Det er efter § 2, stk. 1, nr. 3, i SU-loven en betingelse for at få SU til ungdomsuddannelse eller videregående uddannelse, at den uddannelsessøgende er fyldt 18 år. Indtil dette tidspunkt er den uddannelsessøgende omfattet af forældrenes forsørgelsespligt. Der kan tidligst gives SU fra begyndelsen af det kvartal, der følger efter den dato, hvor den uddannelsessøgende er fyldt 18 år. Det

hænger sammen med, at ydelser efter reglerne om børnefamilieydelse og børnetilskud bortfalder med udgangen af det kvartal, hvori den unge er fyldt 18 år. Denne aldersgrænse er således fastsat under hensyntagen til disse forhold.

Uddannelsessøgende over 20 år og uddannelsessøgende under 20 år i videregående uddannelse får tildelt SU uafhængigt af forældrenes indkomst, og de får tildelt SU med satsen for hjemmeboende, hvis de er hjemmeboende, eller satsen for udeboende, hvis de er udeboende. Se § 8 i SU-loven.

Efter § 61, stk. 1, nr. 4, i SU-bekendtgørelsen, bekendtgørelse nr. 469 af 3. juni 2003, får udenlandske statsborgere, der sammen med deres forældre har taget fast ophold i Danmark og ved indrejsen i landet ikke var fyldt 20 år, SU på samme betingelser som danske statsborgere til uddannelser i Danmark. Man har ikke ønsket at afskære personer, der i en så ung alder bosætter sig her i landet sammen med deres forældre, fra at få SU.

SVU-loven

I lov om statens voksenuddannelsesstøtte (SVU), jf. lovbekendtgørelse nr. 319 af 20. marts 2007, findes der både øvre og nedre aldersgrænser.

Baggrunden for SVU-loven er at skabe rammer for de offentlige uddannelser på voksen- og efteruddannelsesområdet, som sikrer, at voksne har adgang til at lære og udvikle kompetencer gennem hele livet. Sigtet er at give voksne et økonomisk grundlag for at deltage i undervisning på folkeskoleniveau, i gymnasial uddannelse og i videregående uddannelse. VEU-godtgørelse gives til voksnes deltagelse i erhvervsrettet uddannelse til og med erhvervsuddannelsesniveau.

Det fremgår af § 2, stk. 2, nr. 1, i SVU-loven, at der gives SVU til uddannelsessøgende, der er i alderen fra 25 år og op til 65 år, jf. dog stk. 2, hvorefter uddannelsessøgende, der er i alderen 20 og op til 25 år kan få SVU til forberedende voksenundervisning (FVU) og specialundervisning for voksne. Endelig er der med hjemmel i § 2, stk. 6, fastsat regler om, at aldersbetingelsen kan fraviges i forbindelse med jobrotation.

Integrationsministeriets område

Lov om etnisk ligebehandling

Lov nr. 374 af 28. maj 2003 om etnisk ligebehandling indeholder et forbud mod direkte og indirekte forskelsbehandling på grund af race og etnisk oprindelse uden for arbejdsmarkedet. Loven baserer sig bl.a. på EU-direktiv 2000/43/EF.

Loven indeholder forbud mod direkte og indirekte forskelsbehandling. Lovens forbud mod forskelsbehandling gælder for al offentlig og privat virksomhed, for så vidt angår social beskyttelse, herunder social sikring og sundhedspleje, sociale goder, uddannelse samt adgang til og levering af varer og tjenesteydelser, herunder bolig, der er tilgængelige for offentligheden. Forbuddet mod forskelsbehandling gælder endvidere for medlemskab af og deltagelse i en organisation, hvis medlemmer udøver et bestemt erhverv, samt de fordele, sådanne organisationer giver medlemmerne. Loven gælder ikke for udøvelse af aktiviteter af rent privat karakter.

Loven giver endvidere Ligebehandlingsnævnet kompetence til at behandle individuelle klager vedrørende racediskrimination uden for arbejdsmarkedet. Indførelsen af den individuelle klageadgang ligger ud over det af direktivet krævede.

Udlændingeloven

Særligt for så vidt angår udlændingeområdet lægger Integrationsministeriet til grund, at det fremgår af direktivforslaget, at det ikke omfatter udlændingeområdet, jf. artikel 3, stk. 5, i den danske udgave. I

sin nuværende form kan bestemmelsen dog forstås således, at det kun er reglerne om *muligheden* for at indrejse og opholde sig i staten, der falder uden for direktivet. Formuleringen bør derfor præciseres, så det klart fremgår, at også de betingelser, tredjelandsstatsborgere og statsløse personers *opholder sig på i medlemsstaten* falder uden for direktivet. Det bør ligeledes sikres, at "betingelser vedrørende ophold" også omfatter udvisning, afvisning og udrejse.

Integrationsloven

Integrationsloven indeholder aldersgrænser for så vidt angår tilbud om introduktionsprogram, som retter sig mod voksne mennesker og iværksættes med henblik på at skabe mulighed for selvforsørgelse. Aldersgrænsen knytter sig til myndighedsalderen, men introduktionsprogrammet kan også efter en konkret vurdering tilbydes til uledsagede mindreårige asylansøgere. Disse aldersgrænser findes objektivt og rimeligt begrundet.

Integrationsloven indeholder endvidere enkelte bestemmelser om særlige tilbud og tilskudsordninger, som kan iværksættes i forhold til bestemte aldersgrupper. Disse bestemmelser er begrundet i behovet for en særlig indsats i forhold til disse aldersgrupper med henblik på at hjælpe de pågældende i uddannelse eller beskæftigelse. Bestemmelserne er således udtryk for positiv særbehandling.

Repatrieringsloven

I repatrieringsloven er størrelsen af den støtte til repatriering, der kan udbetales til en udlænding, der ønsker at vende tilbage til sit hjemland eller tidligere opholdsland, knyttet til en aldersgrænse på 18 år.

Repatrieringsloven indeholder endvidere aldersgrænser for så vidt angår muligheden for at opnå reintegrationsbistand, som er knyttet til en antagelse om manglende muligheder for at skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet på grund af alder og f.eks. helbredsforhold. Disse aldersgrænser er således udtryk for positiv særbehandling.

Samlet set vurderes forslaget ikke at have konsekvenser indenfor Integrationsministeriets område.

Skatteministeriets område

Skatteministeriets lovgivning indeholder ikke bestemmelser med det sigte at diskriminere. Forslaget er imidlertid så bredt formuleret, at det umiddelbart kan medføre en del fortolkningsspørgsmål. Det oplyses, at skattelovgivningen indeholder en række afgrænsninger i forhold til alder. Dette gælder både mht. forholdet børn/voksne og ældre/pensionister, men også inden for disse kategorier, jf. børnefamilieydelsens tre satser (afhængig af alder), og det i sidste samling gennemførte lovforslag om skattnedslag for seniorer, der fylder 64 år i 2010-16. Sidstnævnte omfatter således ikke andre aldersgrupper, herunder personer, der allerede er fyldt 64 år.

Transportministeriets område

Individuel handicapkørsel for svært bevægelseshæmmede

Ordnningen om individuel handicapkørsel i § 11 i lov om trafikskoler gælder kørsel til fritidsformål for svært bevægelseshæmmede. Kommunerne visiterer derfor til ordningen ud fra en behovsvurdering. Kun svært bevægelseshæmmede har krav på at blive optaget i ordningen, mens eksempelvis blinde, psykisk syge og personer med hjerteproblemer alene inddrages, såfremt kommunerne på eget initiativ ønsker dette. Der er en risiko for, at direktivets § 4 vil blive fortolket således, at der er tale om forskelsbehandling, når ét handicap giver adgang til den individuelle kørselsordning, mens et andet ikke gør.

Rabatordninger afhængige af alderskriterier

Direktivets artikel 13 indeholder bestemmelse om, at ikke kun love men også administrative bestemmelser og virksomheders aftaleretlige bestemmelser vil kunne rammes af direktivets diskriminationsforbud. På denne baggrund må det bemærkes, at der overalt i den kollektive transport findes eksempler på rabatordninger, som enten direkte eller indirekte er afhængige af alder. Som eksempler kan nævnes, at børn under 12 år de fleste steder rejser gratis med bus og tog, når de ledsages af en voksen, og at personer, som er fyldt 65 år eller som modtager social pension, kan få 50 % rabat på billetprisen. Endvidere findes der eksempler på studierabatter, lejrskolerabatter og familierabatter. I de fleste tilfælde fastsættes rabatterne af de offentlige transportudbydere, f.eks. DSB og trafikselskaberne. I andre tilfælde er der indgået særlige aftaler mellem Transportministeriet og enkelte private transportvirksomheder om at yde visse rabatter til pensionister og studerende. Det må antages, at disse rabatordninger kan være i strid med direktivets forbud mod aldersdiskrimination.

Forbedringer af adgangen til den kollektive transport

Tilgængelighedsforbedringer med "tilbagevirkende kraft", hvor transportsektoren qua direktivet pålægges inden for en aftalt årrække, jf. artikel 15, at udføre f.eks. tilgængelighedsforbedringer af eksisterende infrastruktur, der ikke er planlagt som led i det almindelige renoveringsarbejde eller udbygning af infrastrukturen, vil imidlertid kunne indebære en ganske betydelig økonomisk byrde. På denne baggrund er det vigtigt, at der fastsættes klare definitioner af, hvilke forbedringer der kan kræves, som en direkte følge af direktivet.

Videnskabsministeriets område

Det vurderes ikke umiddelbart, at direktivforslaget vil få betydning for gældende ret på Videnskabsministeriets område, for så vidt angår universiteterne. Eksisterende lovgivning, som også omfatter universiteterne, har til formål at sikre studerende med handicap gode vilkår for at gennemføre en universitetsuddannelse på lige fod med andre. Det gælder lov om specialpædagogisk støtte og de regler om indretning af bygninger, som er fastsat med hjemmel i den eksisterende byggelovgivning.

Frekvensloven

Frekvensloven fastsætter regler om adgangen til at anvende frekvenser. Loven har ikke forskellige regler for anvendelse af frekvenser afhængig af brugeren - reglernes forskellighed beror i stedet på den konkrete frekvensanvendelse. Det betyder, at nogle former for frekvensanvendelse er fritaget for krav om tilladelse - det gælder så i givet fald alle brugere, der anvender de pågældende frekvenser. På nogle områder forudsætter anvendelsen af frekvenser, at man har bestået en prøve - det gælder på det maritime område, luftfartsområdet og radioamatørområdet. Da der er tale om skriftlige prøver, kan det være vanskeligt for f.eks. en svært synshandicappet radioamatør at gå til prøve.

Derfor giver loven mulighed for at fastsætte regler om afholdelse af særlige prøver for brugere med et handicap. Hjemlen er udnyttet, ligesom muligheden for afholdelse af sådanne specialprøver med jævne mellemrum udnyttes.

Bekendtgørelse om digitale radio- og tv-tjenester (hjemmel i teleloven og tv-standardloven)

Bekendtgørelsen fastsætter en række regler, der sikrer modtagelsen af digitale radio- og tv-tjenester. I forbindelse med den nye teledirektivpakke fra 2009 er reglerne blevet revurderet, herunder i forhold til handicappede lyttere og seere. Vurderingen er, at reglerne i deres nuværende form er tilstrækkeligt rummelige også i forhold til denne seergruppe. Der vurderes derfor ikke umiddelbart at være behov for ændringer i forbindelse med implementeringen af ligebehandlingsdirektivet.

R&TTE-loven (lov om radio- og teleterminaludstyr og elektromagnetiske forhold)

R&TTE-loven fastsætter regler til markedsføring og brug af udstyr, der indeholder elektriske og elektroniske komponenter. Loven skelner således alene på baggrund af brugerens funktion i den

konkrete situation - det vil sige brugeren som fabrikant, ansvarlig for markedsføring, almindelig bruger etc. Der vurderes derfor ikke umiddelbart at være behov for ændringer i forbindelse med implementeringen af ligebehandlingsdirektivet.

Regler om forsyningspligt eller slutbrugerforhold

Forslaget til ligebehandlingsdirektiv synes ikke at give anledning til ændring af regler om forsyningspligt eller slutbrugerforhold.

Der er både i den gældende lov om konkurrence og forbrugerforhold på telemarkedet og i bekendtgørelse nr. 701 af 26. juni 2008 om forsyningspligttydelser (forsyningspligtbekendtgørelsen) særregler om adgang til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester for personer med handicap. Eksempelvis er der i forsyningspligtbekendtgørelsen regler om etablering af en teksttelefonitjeneste med tilhørende formidlingscentral samt nummeroplysning og automatisk gennemstilling til reduceret pris for nærmere afgrænsede grupper af handicappede. Disse forsyningspligtregler er baseret på direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester. Særreglerne for personer med handicap udgør "særforanstaltninger" og er derfor i overensstemmelse med ligebehandlingsdirektivets forslag til artikel 5, der tillader "Positiv særbehandling og særforanstaltninger".

Det bemærkes i øvrigt, at **der er vedtaget en ny** lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (**lov nr. 169 af 3. marts 2011**), der bl.a. implementerer en række særbestemmelser vedr. personer med handicap, jf. direktiv 2009/136/EF om ændring af bl.a. direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester mv. **Loven træder i kraft den 25. maj 2011**

Tilgængelige it-løsninger i den offentlige sektor

For så vidt angår tilgængelige it-løsninger i den offentlige sektor er der på IT- og Telestyrelsens ressortområde ingen egentlig lovgivning på området. Dog er offentlige myndigheder, som følge af aftalen om de obligatoriske, åbne standarder, forpligtet til at overholde WCAG retningslinjerne for tilgængeligt indhold på internettet i forbindelse med nye eller relancerede hjemmesider. Denne aftale giver mulighed for afvigelse gennem "Følg eller forklar"-modellen, som til dels vurderes at kunne adressere spørgsmål ang. "rimelige tilpasninger".

Afhængig af den endelige udformning og fortolkning af direktivet kan der opstå behov for regulering i forhold til private udbydere af varer og serviceydelser.

Det bemærkes, at der, som det er tilfældet på en række andre områder, som berøres af direktivet, allerede i dag stilles krav om tilgængelig digital information og tjenesteydelser fra både offentlige og private informations- og tjenesteudbydere i artikler i FN's handicapkonvention.

Kirkeministeriets område

Direktivet vurderes ikke at have konsekvenser for folkekirkens virksomhed, idet dens forhold til staten er undtaget fra direktivets anvendelsesområde.

6. Konsekvenser

Socialministeriet har nedsat en følgegruppe, som bl.a. har til opgave at foretage en analyse af forslagens konsekvenser for statsfinanserne, samfundsøkonomien, miljøet og beskyttelsesniveauet, herunder tilgængeligheden til offentlige bygninger. Når resultatet heraf foreligger, vil det tilgå Folketingets Europaudvalg.

7. Høring

Forslaget er sendt i høring i Specialudvalget for arbejdsmarkedet og sociale forhold og har været drøftet på flere møder i udvalget.

KL finder det problematisk, at alder indgår på lige fod med de resterende rettigheder. KL anmodede i forbindelse med høringen om EU traktatens artikel 13 om at alderskriteriet udgik. En tilsvarende anmodning fremsatte KL i forbindelse med høringen vedrørende direktiv 2000/78.

Løsningen med at indsætte en undtagelsesbestemmelse om at ulige behandling på grund af alder ikke er forskelsbehandling, såfremt der er et objektivt og rimeligt begrundet legitimt formål (artikel 6 i direktiv 200/78 og artikel 2 stk. 6 i det nye direktivforslag) – er ikke en god løsning. Belært af erfaringerne fra EU retssagerne C-411/05, C-361/07, C-555/07, C88/08 og C-299/08 finder KL det nødvendigt, at der tages et klart forbehold for alder, og at det inddrages som diskriminationskriterium i direktivforslaget.

Alder bliver ofte brugt som et objektivt kriterium dels i forhold til lovgivning dels i forhold til administration for eksempel: erhvervelse af kørekort, ret til stemmeafgivning ved demokratiske valg og meget mere. Det er alle disse lovmæssige og administrative bestemmelser som efter direktivets vedtagelse pludselig er potentiel EF-stridige og ulovlige. Artikel 3 litra c) siger, at uddannelse er et af de områder, hvor direktivet finder anvendelse. KL finder at uddannelse er et nationalt anliggende at artikel 3 litra c) derfor bør udgå – uanset artikel 3 stk. 3. Derved er artikel 3 stk. 3 redundant og bør ligeledes udgå.

I artikel 7 indføres bestemmelser om klageadgang. KL finder at dette er et nationalt anliggende som allerede er reguleret via EF domstolens afgørelser. Artiklen bør udgå.

Artikel 8 omhandler i realiteten krav om omvendt bevisbyrde. KL finder, at dette selv om det kendes fra andre direktiver, at det er meget kritisabelt i forhold til retssikkerheden. KL skal anmode om at bestemmelsen udgår. KL skal erindre om de meget store betænkeligheder der fra dommers side kom til udtryk efter gennemførelsen af omvendt bevisbyrde i ligestillingssagerne.

Efter artikel 11 tilføjes: ”Medlemsstaterne tilskyndes at inddrage arbejdsmarkedets parter, i det omfang arbejdsmarkedet berøres”.

Artikel 13 om overholdelse er en nyskabelse. Dette er et nationalt anliggende og KL skal anmode om, at det udgår.

Artikel 14 om sanktioner har vi set flere forslag. Sanktionsbestemmelser er et nationalt anliggende i EF retten. Der er en eksisterende EF domstolspraksis der på en balanceret måde varetager de tværnationale hensyn. Bestemmelsen bør derfor udgå.

KL skal afslutningsvis takke for fremsendelsen af høringen og anmode om, at sagen efterfølgende behandles i Specialudvalget således, at der kan gives et klart mandat i de forestående europæiske forhandlinger til de danske forhandlere.

Dansk Arbejdsgiverforening (DA) har forstået direktivforslaget således, at det skal regulere beskyttelse mod forskelsbehandling uden for arbejdsmarkedet, og at det skal supplere de eksisterende direktiver for så vidt angår diskriminationskriterierne, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering. Det vil sige, at nærværende direktivforslag vedrører området social beskyttelse, sociale goder, uddannelse og adgang til varer og tjenesteydelser.

DA skal oplyse, at DA på den baggrund vil koncentrere sig om en række principielle væsentlige dimensioner af forslaget og vedrørende forskelsbehandlingsområdet, der rækker ud over direktivforslagets direkte og umiddelbare reguleringssigte, og som efter DA's opfattelse skal indgå i den danske samt europæiske politiske proces vedrørende direktivforslaget.

Der er efter DA's vurdering tale om, at man med forslaget bekræfter og forstærker en udvikling – herunder via EF-Domstolen – der ligger langt ud over den ramme for regulering, der umiddelbart kan læses af direktivet.

DA skal på det kraftigste understrege, at DA finder, at *alle* mennesker har ret til en retfærdig, fair og saglig behandling, og at *ingen* skal diskrimineres – det vil sige uden saglig grund forskelsbehandles. DA tager således afstand fra diskrimination af mennesker på baggrund af religion, tro, handicap, alder eller seksuel orientering.

Det er derimod efter DA's opfattelse en forudsætning for civilisation og demokrati, at mennesker legitimt kan behandles forskelligt i varierende retlige og civile sammenhænge. Efter DA's opfattelse er det helt nødvendigt, at man fra dansk politisk side fra regeringen til Folketinget gør sig forslaget og dets generelle implikationer på forskelsbehandlingsområdet helt klart. Forslaget kan efter DA's opfattelse også få implikationer for arbejdsmarkedet og det almindelige kernestof i arbejds- og ansættelsesretten. Det er herunder vigtigt, at man tager EF-Domstolens fortolkningsmetode med i betragtning allerede nu, når direktivet skrives og dermed i den politiske proces om vedtagelsen af et direktiv. Direktiverne på navnlig diskriminationsområdet skaber en retsikkerhed med hensyn til forhold, der i øvrigt i samfundet må betragtes som legitime. Med hensyn til alderskriteriet vil forslaget f.eks. medføre, at sådanne forhold fremover skal bedømmes ud fra et juridisk perspektiv, om de (undtagelsesvis) kan opretholdes og dermed genstand for tvivl og klagemål hos myndigheder, retsinstanser m.v.

Ophøjes til absolut beskyttelse

Direktivforslaget henviser bl.a. til Traktatens art. 6 samt forskellige internationale instrumenter, herunder i FN samt i den Europæiske Menneskerettighedskonvention, EU's charter m.v. særligt med hensyn til de i direktivet nævnte beskyttelseskriterier. Disse henvisninger er isoleret set korrekte, men det er vigtigt at erkende, at disse henvisninger ikke alene er ”henvisninger i snæver forstand”. Henvisningerne skal derimod ses som et element, der i sig selv ikke alene bekræfter, men også giver juridisk samt politisk rum for, at man via direktivforslaget bidrager til at regulere diskriminations- og forskelsbehandlingsområdet mere vidtgående og intenst end direktivforslaget selv.

DA skal bemærke, at disse internationale instrumenter er af mangeartet forskellig karakter og uens for de forskellige diskriminationskriterier. Dette medfører, at man f.eks. via nærværende direktivforslag giver alle de nævnte kriterier en juridisk absolut beskyttelse på allerhøjeste juridiske niveau via den højeste fællesnævner. DA kan konstatere, at man på diskriminationsområdet generelt og fejlagtigt opererer med en teori om, at beskyttelsesniveauer fra grunden må betragtes som et ”retstomt rum”, såfremt et område ikke er eller belægges med eksplicit lovgivning. Et eksempel på denne fejlslutning kan f.eks. henvises til almindelige forvaltningsretlige regler – herunder lighedsgrundsætningen og saglighedskravet i dansk offentlig ret, som jo vil være dækkende uanset nærværende direktivforslag!

Trædestensprincippet

Direktivforslaget vil som nævnt løfte beskyttelse op på det allerhøjeste niveau i den retlige trinfølge. Dette medfører dels den nævnte absolutte karakter af beskyttelsen, men også at det må formodes, at de bagvedliggende instrumenter, som er baggrund for direktivforslaget samt det nye direktiv, gensidigt anvendes til generelt at fortolkes gensidigt udvidende, da de jo bekræfter hinanden netop via direktivforslaget. Det medfører f.eks., at beskyttelseselementer, som er eller kan indfortolkes i det ene

instrument, men ikke i et andet via retspraksis vil blive fortolket ind i det andet instrument alene ud fra en formålsfortolkning. Det ene instrument anvendes således som trædesten for en beskyttelse på et andet område, og omvendt således at beskyttelsen alt andet lige konstant fremmes på et stadigt højere niveau.

Ingen lukket liste af beskyttelseskriterier

Der ligger i selve den nævnte henvisning i direktivforslaget og dermed den angivne baggrund for direktivforslaget i andre retsinstrumenter en principiel stillingtagen og virkning, som man allerede nu bør gøre sig klart: Der er ikke tale om en lukket liste af diskriminationskriterier heller ikke med vedtagelsen af dette direktivforslag. Det må vurderes, at man med tiden tillige på EU-niveau vil regulere andre af de ikke-forskelsbehandlingskriterier, som også ligger i de nævnte internationale instrumenter, hvor man i alt opregner mindst ca. 25 ikke forskelsbehandlingskriterier. Der må således på relativt kortere sigt imødeses et yderligere pres fra EU-niveau for at indsætte andre diskrimineringskriterier uden for og på arbejdsmarkedet.

Hertil kommer, at man som nævnt neden for ikke kan udelukke, at EF Domstolen på egen hånd – i kraft af bl.a. dette direktiv – lægger nye diskrimineringskriterier ind i sin praksis. Dette kan være kriterier, der er opregnet i de internationale instrumenter, eller det kan være helt nye kriterier, som EF Domstolen måtte finde frem til som forhold, der kan findes af en eller anden art i europæisk ret – herunder i national ret. Se bl.a. herom nedenfor.

Yderligere diskriminationsbeskyttelse

Man skal også gøre sig klart, at der heller ikke med dette direktivforslag er tale om en slutregulering af diskriminationsområdet. Det må tillige vurderes, at der på relativt kortere sigt må imødeses et yderligere pres fra EU-niveau for at indsætte nye og strammere diskrimineringsredskaber i direktiverne m.v. uden for og på arbejdsmarkedet. Hertil kommer, at man som nævnt nedenfor ikke kan udelukke, at EF Domstolen på egen hånd – i kraft af bl.a. dette direktiv – strammer beskyttelsesniveauet via sin praksis. Dette kan være stramninger, f.eks. forbud, der er opregnet i andre internationale instrumenter, visse medlemsstater, eller det kan være helt nye krav eller udvidende fortolkninger, som EF-Domstolen måtte kunne finde frem til.

Tage højde for EF-Domstolens fortolkningsmetode allerede nu

DA skal anbefale, at alle de indledende betragtninger, der skal indskrænke direktivets område, flyttes fra direktivets såkaldte betragtninger og indsættes i selve direktivteksten, da man kan frygte, at de ellers ikke tillægges vægt af EF-Domstolen eller fortolkes indskrænkende. Omvendt skal man tage højde for, at begreber i øvrigt i direktivet, hvis de ikke er meget skarpt formuleret i selve direktivets egentlige normerende tekst, vil blive fortolket udvidende henholdsvis indskrænkende afhængig af sagens karakter. DA skal i den forbindelse f.eks. henvise til EF-Domstolens afgørelser i dels den såkaldte Mangold-sag (C 144/04) fra 2006 og Coleman-sagen (C 303/06) fra 2008. Også andre afgørelser fra EF-Domstolen i og uden for arbejdsmarkedet kan dokumentere dette.

I Mangold-sagen kom EF-Domstolen frem til, at fællesskabsretten som sådan – som navnlig udviklet via praksis af EF-Domstolen selv – og ikke direktivet om forskelsbehandling indeholder det egentlig princip om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder. Den fællesskabsretlige norm udfyldes nok af direktivet, men normen gælder uanset direktivet. I Coleman-sagen kom EF-Domstolen frem til, at da direktivet om forskelsbehandling skal bekæmpe alle former for forskelsbehandling, vil den gælde alle, således også en pårørende til en handicappet, hvor den pårørende påstod sig forskelsbehandlet på grund af sin tilknytning til en handicappet. Man kan på baggrund af bl.a. ovennævnte vurdere, at direktiverne og deres udsagn som sådan ikke er afgørende for EF-Domstolens vurdering af de enkelte sager, og hvor langt beskyttelsesniveauet mod diskrimination reelt kan siges at være i EU.

Direktiverne bruges derimod af EF-Domstolen som en bekræftelse af, at den bagvedliggende ret er en del af EU-retten uanset dens juridiske styrke. Dette er jo bl.a. dette, som bekræftes i f.eks. dette direktivforslag, hvor man fra medlemsstaternes side direkte erklærer, at en række internationale instrumenter og EU-ret uanset forskellig juridisk styrke i forvejen er og fremover skal og kan anvendes af EF-Domstolen.

Det følger heraf, at EF-Domstolen formentlig vil kunne antage den fortolkning, at beskyttelse med hensyn til de ovennævnte forskelsbehandlingskriterier allerede eksisterer, jf. ræsonnementet i Mangold-dommen eller med henvisning til de principper i EU-retten, internationale instrumenter m.v., som direktivforslaget selv henviser afhængigt og absolut allerede er gældende i EU-retten og med en styrke, der ligger langt ud over f.eks. direktivets direkte udsagn og begrænsninger samt præciseringer. Allerede nu må man således på grundlag af afgørelsen i ovennævnte Coleman- sag vurdere, at begrebet ”ingen” i direktivforslaget art. 2 (*”1. I dette direktiv betyder princippet om ligebehandling, at ingen må udsættes for direkte eller indirekte forskelsbehandling af nogen af de i artikel 1 anførte grunde”*) mindst skal fortolkes i overensstemmelse med denne, således at ”ingen” gælder enhver med nogen som helst tilknytning af nogen art til de pågældende diskriminationskriterier. I samme retning kan formentlig begrebet ”nogen” i pågældende bestemmelse fortolkes.

På den baggrund må man f.eks. også vurdere, at det forhold, at direktivet betegner sig i art. 1 som givende (alene) en ”ramme for bekæmpelse” af forskelsbehandling som værende af meget begrænset juridisk værdi. Som eksempel kan tilsvarende nævnes betragtning 16) hvorefter: *”Enhver har frihed til at indgå aftaler, herunder frihed til at vælge en aftalepartner til en given transaktion. Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på økonomiske transaktioner foretaget af private, for hvem disse transaktioner ikke udgør en faglig eller erhvervmæssig virksomhed.”* Dette er en klart stærkere bestemmelse end den tilhørende artikeltekst, hvorefter: *”Litra d) finder kun anvendelse på privatpersoner i det omfang, de udøver faglig eller erhvervmæssig virksomhed.”*

Her må man f.eks. nødvendigvis forholde sig til spørgsmål om tilfælde, hvor den private aktivitet kun udgør eller kan siges at udgøre en mindre eller alene accessorisk ”faglig eller erhvervmæssig virksomhed”, ligesom begreberne ”private” og ”økonomiske transaktioner” samt ”faglig eller erhvervmæssig virksomhed” levner stort rum for fortolkninger.

Også andre dele af direktivet må man vurdere vil blive tillagt en udvidende fortolkning af EF-Domstolen henset til direktivets baggrund og formål. Det gælder f.eks. art. 3, stk. 1 ”social beskyttelse”, ”sociale goder” og ”uddannelse”. Særligt vedrørende alder kan påpeges, at art. 2, stk. 6 tilsvarende indeholder et relativt stort fortolkningsrum.

DA har også noteret sig, at direktivforslaget på en række områder i foranledning godt nok bygger på elementer i eksisterende direktiver, men der er også nye formuleringer, der kan have indholdsmæssige betydninger. DA skal heller ikke undlade at bemærke, at man generelt uden refleksion i øvrigt og således også i almindelige privatretlige retsforhold overfører princippet om delt bevisbyrde, der er en undtagelse af det almindelige bevisbyrdeprincip.

Danske Handicaporganisationer (DH) takker for muligheden for at fremkomme med bemærkninger til Europa-kommissionens nyligt fremsatte forslag til direktiv om ligebehandling udenfor arbejdsmarkedsområdet. DH skal dog fremhæve, at en uges frist for at indkomme med bemærkninger til så omfattende et forslag, er meget uhensigtsmæssig. Det giver os ringe muligheder for at inddrage vores medlemsorganisationer, hvilket selvsagt er dybt problematisk. Det er ikke befordrende for den demokratiske proces, der skal sikre den organisatoriske opbakning til direktivet specifikt og EU’s initiativer på handicapområdet generelt.

Når dette er sagt, vil vi gerne understrege, at vi betragter det som et positivt skridt, at Kommissionen endelig har fremsat et forslag til direktiv på dette område. Vi forventer, at den danske regering vil arbejde aktivt for vedtagelsen af direktivet, men samtidig vil vi også understrege, at der er et fundamentalt behov for at styrke visse bestemmelser i direktivforslaget med henblik på en effektiv diskriminationsbeskyttelse for personer med handicap samt de øvrige grupper, som direktivforslaget dækker.

Det er vigtigt at fremhæve, at vores bemærkninger naturligt primært tager udgangspunkt i de behov, der er for at sikre personer med handicap imod diskrimination. Det er det område, der interesserer os mest – og det er her, vi har vores særlige ekspertise.

DH betragter det som et helt nødvendigt skridt at sikre sammenlignelig beskyttelse imod diskrimination for alle grupper, der er dækket af Amsterdam-traktatens artikel 13. Det er ikke rimeligt, at man i øjeblikket har et de facto hierarki mellem de forskellige diskriminationsgrunde.

Det er positivt, at personer med handicap i fremtiden klart sikres imod de typer af diskrimination, som er dækket af parallelle direktiver gældende for andre grupper, dvs. direkte og indirekte forskelsbehandling, chikane samt tilskyndelse til forskelsbehandling. Desuden må det betragtes som positivt, at manglende rimelig tilpasning, som i arbejdsmarkedsdirektivet (2000/78/EF), nu generelt defineres som forskelsbehandling.

Yderligere er der så i direktivforslagets artikel 4 fastsat en forpligtelse til i rimeligt omfang at sikre lige adgang og tilgængelighed til varer, tjenester etc., hvilket set fra DH's synspunkt er et konstruktivt element.

Vi er dog dybt bekymrede i forhold til fortolkningen af og konsekvenserne ved disse bestemmelser, ikke mindst undtagelserne fra dem, mere herom nedenfor.

DH mener, at dansk støtte til direktivforslaget vil være i overensstemmelse med den øgede vægtning af rettigheder og beskyttelse imod diskrimination, der er blevet en integreret del af dansk handicappolitik, særligt i lyset af Danmarks tilslutning til FN's konvention om rettigheder for personer med handicap.

DH deler Kommissionens opfattelse, som den er fremsat i dennes konsekvensvurdering af direktivforslaget, nemlig at direktivforslaget på nær meget få detaljer ikke pålægger medlemsstaterne forpligtelser, som ikke er indeholdt i konventionen. Samtidig må det dog understreges, at en gennemførelse af direktivforslaget i dansk ret, som det fremstår på nuværende tidspunkt, ikke i sig selv vil kunne udgøre en fyldestgørende efterlevelse af FN-konventionen. Områder som eksempelvis adgang til retsvæsenet, familierettigheder, deltagelse i det politiske liv, adgang til kulturlivet, tilgængelighed til det offentlige rum samt adgangen til information og kommunikation, herunder eksempelvis tilgængelige informationsformater og tegnsprog, er ikke dækket af direktivforslaget, men i FN-konventionen findes vægtige bestemmelser om disse forhold.

Derudover er en hel række af de forpligtelser for offentlige instanser til aktivt at fremme deltagelsen for personer med handicap i samfundet, som er indeholdt i konventionen, ikke dækket af direktivforslaget. Vi mener ikke, at det er tilfredsstillende, at direktivforslaget på så mange områder har en lavere overliggende end konventionen, når det gælder forebyggelse og bekæmpelse af diskrimination af personer med handicap. Konventionen og direktivet må kunne ses som instrumenter, der supplerer hinanden og må som sådan ses som retskilder, der til sammen kan være med til at sætte rammer for dansk lovgivning vedrørende ligebehandling af personer med handicap. Således er der brug for en højere grad af overensstemmelse mellem konventionens principper og direktivteksten.

Nedenfor følger specifikke bemærkninger til de enkelte bestemmelser i direktivforslaget.

Artikel 1

Det skal bemærkes, at direktivet kun kan dække de områder, der er omfattet af EU's kompetence, hvilket også anføres i de indledende betragtninger til direktivforslaget. Dette er ligeledes illustreret ovenfor under bemærkningerne om sammenhængen med FN's konvention om rettigheder for personer med handicap.

Det skal således tages med betydelige forbehold, når det i artikel 1 hedder, at hele spektret udenfor arbejdsmarkedet er dækket. En yderligere klargøring af anvendelsesområdet er som følge heraf nødvendig med henblik på en gennemskuelig og effektiv gennemførelse af direktivet i medlemsstaternes lovgivning.

Derudover skal kommende dansk diskriminationslovgivning i forhold til handicap tage højde for, at direktivforslaget ikke dækker alle relevante aspekter af FN's konvention om rettigheder for personer med handicap. I den sammenhæng ville det være naturligt, og i overensstemmelse med EU's tilslutning til FN-konventionen, ikke at lade selve direktivteksten anlægge en så indsnævret fortolkning af, hvor langt EU-kompetencen går, når det gælder vigtige områder for personer med handicap, se eksempelvis bemærkningerne vedr. uddannelsesområdet til artikel 3 nedenfor.

Artikel 2, stk. 2, litra b)

DH foreslår, at bestemmelsen præciseres med henblik på at sikre, at den udtrykkeligt omfatter diskrimination på baggrund af handicap ved associering. Som bestemmelsen er formuleret nu, kan den læses sådan, at diskrimination kun kan knytte sig til en bestemt person med et bestemt handicap. Således vil f.eks. forældre, der diskrimineres som følge af tilknytningen til et barn med handicap ikke være eksplicit dækket af bestemmelsen om indirekte diskrimination. Dette er åbenlyst urimeligt, jf. den nyligt afsagte kendelse i den såkaldte Coleman-sag, og derfor skal teksten formuleres, så der ikke opstår tvivl om dette.

Artikel 2, stk. 5

Det skal bemærkes, at det, som ovenfor anført, er positivt, at manglende rimelig tilpasning, jf. forslagens artikel 4, stk. 1, litra b), er defineret som forskelsbehandling. Det er imidlertid vigtigt at forstå, at manglende adgang og tilgængelighed for personer med handicap kan afhjælpes gennem generelle bestræbelser og andre foranstaltninger (universelt design mv.) på at gøre ligebehandling og tilgængelighed til en del af de tilbud, der udbydes offentligt. Dette er der taget delvis højde for i artikel 4, stk. 1, litra a), men det er for DH uklart, hvilken retlig status overtrædelser af disse bestemmelser har. Vil sådanne overtrædelser skulle forstås som forskelsbehandling, eller er det noget andet?

Det er helt centralt at holde sig for øje, at den diskrimination af personer med handicap, som ligger i ikke at tilpasse samfundet til alle mennesker, i lige så høj grad som andre typer af diskrimination udgør betydelige hindringer for fuld deltagelse i samfundslivet for personer med handicap. Det kan tydeligt ses af de barrierer, der er skabt inden for f.eks. byggeri, transport og kommunikation gennem de seneste mange årtier. Det er den type diskrimination, som artikel 4, stk. 1, litra a) tager delvist fat på. Det må derfor sikres, at manglende efterlevelse af denne bestemmelse i lige så høj grad som direktivets øvrige anti-diskriminationsbestemmelser har bindende retsvirkning, samt at der er knyttet effektive sanktioner til manglende efterlevelse.

Artikel 2, stk. 6

DH ser det som en risiko, at muligheden for at forskelsbehandle på baggrund af alder kan benyttes til indirekte at diskriminere personer med handicap. Frekvensen af personer med handicap blandt ældre borgere er højere end frekvensen blandt yngre borgere. Der er personer, der først bliver handicappede,

efter at de er blevet ”gamle”. Særligt derfor vil en beskyttelse mod indirekte diskrimination af denne gruppe på grund af handicap være væsentlig.

Det skal derfor præciseres, at det udelukkende er kravet om et forbud mod diskrimination på baggrund af biologisk alder, som der kan gøres undtagelser fra. Det skal også præciseres, at der ikke er mulighed for at diskriminere på baggrund af sammenhængen mellem alder og handicap. Dette vil være i overensstemmelse med den generelle målsætning fra EU's side om at bekæmpe multipel diskrimination.

Artikel 2, stk. 7

Indskrænkningerne af direktivets gyldighed i forhold til aktuarmæssige og statistiske beregninger udgør et væsentligt problem, da sådanne beregninger må forventes at blive benyttet i forbindelse med f.eks. pensionsordninger, sundhedsforsikringer og kriterier for långivning.

Der synes dermed at opstå en modsigelse af artikel 12 i FN's konvention om rettigheder for personer med handicap vedr. retlig handleevne, som også berører den lige ret til at opnå lån og ejendomsret, artikel 25 om lige ret til sundhed samt samme konventions artikel 28, stk. 2, litra e) om pensionsordninger.

Den tilsvarende bestemmelse i det parallelle direktiv, om ligebehandling i forhold til køn fra 2004, indeholder snævrere muligheder for medlemsstaterne i henseende til at tillade forskelsbehandling på dette punkt. DH er derfor meget forundret over valget af et større råderum i forhold til handicap. DH foreslår, at der som minimum specificeres meget klare kriterier for, hvornår handicap kan indgå som en faktor i aktuarmæssige og statistiske beregninger. Som bestemmelsen er formuleret nu, er det ikke klart, hvornår handicap kan indgå og under hvilke betingelser.

Derudover mener DH, at det er relevant at rejse spørgsmålet om, hvorvidt lige adgang til forsikringslignende ordninger ikke er en opgave, der bør løses solidarisk enten af forsikringstagerne i fællesskab eller af samfundet som sådan. Dette er eksempelvis i overensstemmelse med den nuværende tilgang, når det gælder gruppelevsforikringer og øvrige lignende kollektive forsikringer.

Artikel 2, stk. 8

Det skal bemærkes, at en tilsvarende bestemmelse ikke er fastsat i de parallelle direktiver om henholdsvis ligebehandling i forhold til køn og race. For DH er den praktiske betydning af en sådan bestemmelse uklar i forhold til gruppen af personer med handicap. DH savner en konkret begrundelse for bestemmelsens optræden i forslaget, ikke mindst i forhold til dets konsekvenser for gruppen af personer med handicap.

Artikel 3, stk. 1, litra a)

Bestemmelserne vedr. aktuarmæssige og statistiske data i artikel 2, stk. 7, kan tænkes at have indflydelse på rækkevidden i forhold til visse sociale sikringsordninger og sundhedsordninger. DH finder en afklaring af dette spørgsmål helt nødvendig. Det er vigtigt, at der ikke kan finde diskrimination sted. Der skal være fuld og lige adgang for alle til sociale sikrings- og sundhedsordninger.

Artikel 3, stk. 1, litra d)

En indskrænkning, der ligner den i litra d), findes ikke i de parallelle direktiver vedr. henholdsvis race og køn. Indskrænkningen rejser nogle spørgsmål i forhold til, hvilken status tilbud, som udbydes af eksempelvis private foreninger og andre typer af non-profit foretagender, har i forhold til direktivets anvendelsesområde. I Danmark kunne dette f.eks. være andelsboligforeninger. DH efterlyser en

afklaring af dette spørgsmål. DH savner en konkret begrundelse for, at indskrænkningen skulle være særligt relevant i dette direktivforslag.

Artikel 3, stk. 2

Det skal bemærkes, at dette er et område, hvor FN's konvention om rettigheder for personer med handicap indeholder væsentlige bindende bestemmelser.

Artikel 3, stk. 3

En lignende indskrænkning i forhold til uddannelse findes ikke i det parallelle direktiv vedr. race.

Det skal bemærkes, at indskrænkningen tilsyneladende åbner for, at hensyn til organisering, herunder formentlig også økonomiske hensyn, kan gå forud for eksempelvis hensynet til en elev med et handicap, f.eks. i forhold til at sikre inklusion i mainstream skolesystemet. Dette finder DH fuldstændig uacceptabelt. Som minimum må dette tages i betragtning ved en dansk implementering af direktivet. Det må ikke være sådan, at man kan diskriminere personer med handicap på nogen måde eller noget sted i undervisningssystemet. Organiseringen af undervisningen kan i sig selv være diskriminerende.

Der er fastlagt vigtige bindende rettigheder på uddannelsesområdet i FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, og eftersom EU har tilsluttet sig konventionen, er man i lige så høj grad som medlemsstaterne bundet af denne. DH er opmærksom på, at EU har en begrænset kompetence i forhold til uddannelsesområdet. Men der er intet i traktaten, der tilsiger, at denne begrænsning lige nøjagtig er relevant i forhold til specialundervisning og organisationen omkring denne. Det synes på den baggrund at være en fuldstændig uhensigtsmæssigt og arbitrær disposition at lade en indskrænkning af direktivets rækkevidde gå på dette og på den måde sætte spørgsmålstejn ved den fulde og hele tilslutning til FN-konventionens principper om et inkluderende skole system – disse principper har været den internationalt anerkendte politiske linje siden først i halvfemserne.

I forhold til artikel 3 generelt skal det konkluderes, der må forventes betydelige fortolkningsproblemer i henseende til afgrænsningen af de politikområder, hvor direktivet har gyldighed. Så meget desto vigtigere vil det være at sikre en bred lovgivning i Danmark, der går videre end direktivet, sådan at afgrænsningsproblemer ikke kommer til at stå i vejen for en effektiv og gennemskuelig beskyttelse mod diskrimination af personer med handicap i Danmark.

Artikel 4, stk. 1, litra a)

Det skal bemærkes, at noget synes at være faldet ud af den danske oversættelse af Kommissionens forslag. Af den engelsksprogede version af forslaget fremgår det, at tilpasningerne skal ske "in anticipation", dvs. under en generel forudsætning om, at personer med handicap benytter tjenester osv. Dette lille begreb er yderst centralt, idet det introducerer en proaktiv forpligtelse til at sikre ligebehandling af personer med handicap. Der må derfor foretages en ændring af den danske oversættelse!

Indskrænkningerne af litra a), der går på tilvejebringelsen af alternativer eller grundlæggende forandringer, er dybt problematiske. Som eksempel kan nævnes tilgængelighed til hjemmesider. Det kan i nogle tilfælde kræve grundlæggende forandringer at sikre en hjemmesides tilgængelighed. Men tilgængeligheden vil i mange tilfælde jo være en forudsætning for, at man kan benytte sig af en offentlig eller privat ydelse. DH savner som minimum en klarlæggelse af, hvad disse indskrænkninger indebærer.

DH står uforstående overfor, at det mere velkendte kriterium om uforholdsmæssigt store byrder ikke er tilstrækkeligt i denne sammenhæng, særligt i lyset af at relevante tilpasninger langt fra altid koster ekstra ressourcer.

Indskrænkningerne af bestemmelsen kan komme til at stå i vejen for, at strukturel forskelsbehandling kan bekæmpes ved hjælp af direktivet. Det er således yderst centralt, at deres rækkevidde begrænses så meget som overhovedet muligt.

DH efterlyser, at bestemmelsen refererer til begrebet universelt design, som er gennemgående i FN-konventionen. En sådan tilgang vil kraftigt nedsætte behovet for tilpasninger i konkrete tilfælde. En tilgang gående på realisering af universelt design i forhold til nye varer og tjenesteydelser ville være et særdeles nødvendigt skridt. Særligt vil det være relevant at koble en sådan tilgang til eksisterende og kommende europæiske standarder, sådan at tilgængelighed ville være klart defineret i hele EU. Dette ville også øge gennemskueligheden af bestemmelsen for aktører på markedet. DH foreslår derfor, at manglende efterlevelse af europæiske standarder vedr. tilgængelighed for personer med handicap indskrives i artikel 4 som en form for diskrimination.

DH ser desuden et behov for at præcisere, at bestemmelsen ikke kun drejer sig om fysisk tilgængelighed for eksempelvis kørestolsbrugere. Personlig assistance, tilvejebringelsen af information i alternative formater og tolkebistand, herunder tegnsprogstolkning, er eksempler på relevante tilpasninger, som efter DH's opfattelse ikke må kunne fortolkes ud af direktivet. Derfor bør artikel 4 reformuleres med henblik på også at inkorporere disse aspekter af adgangen for personer med handicap.

Artikel 4 stk. 2

Det skal bemærkes, at der åbnes for en hel række muligheder for at begrunde undtagelser fra artikel 4, stk. 1. DH foreslår derfor, at der som en yderligere afbalancering af disse mulige begrundelser også indføres et kriterium, der går på de mulige fordele for andre borgere og samfundet generelt, som tilpasninger til fordel for personer med handicap i rigtig mange tilfælde indebærer. Som eksempel kan blot nævnes, at øget tilgængelighed for kørestolsbrugere og gangbesværede i offentlige transportmidler også kan give betydelige fordele for personer i følgeskab med småbørn, med barnevogne, cykler eller bagage. Hertil kommer den ikke ubetydelige effekt i form af forbedring af arbejdsmiljøet i bred forstand.

Yderligere står DH i overensstemmelse med bemærkningen ovenfor til litra a) i nærværende artikel uforstående overfor, at det er nødvendigt at indføre en række undtagelser udover den velkendte om uforholdsmæssigt store byrder. Vi efterlyser derfor en begrundelse af denne disposition. Man kommer let i tvivl om, hvorvidt man reelt vil afskaffe diskrimination af personer med handicap.

Artikel 5 og 6

Disse artikler sikrer muligheden for en effektiv dansk lovgivning til fremme af reelt lige muligheder for personer med handicap. Dette betragter DH som meget positivt og opfordrer samtidig indtrængende den danske regering til at følge dette spor i overensstemmelse med FN's konvention om rettigheder for personer med handicap.

Artikel 7, stk. 1

Multipel diskrimination skal indgå som et element i klagebehandlingen. Dette skal præciseres i direktivet.

Artikel 7, stk. 2

Handicapfaglig ekspertise skal indgå i vurderingen af sager om handicap. Direktivforslaget skal åbne for denne mulighed, sådan at vurderingen ikke udelukkende baseres på juridisk ekspertise. Behovet kan ikke opfyldes fuldt ud ved at lade f.eks. organisationer af personer med handicap indtræde på klagerens side i en sag. Også selve vurderingen af sagen bør være baseret på handicapfaglig viden. Det er et faktum, at kun ganske få juridiske eksperter har viden om handicapområdet, der kan sikre, at de særlige forhold/oplevelser ved at have et handicap kommer til vurdering i forbindelse med afgørelse af sager om diskrimination.

Artikel 10

Omfanget af informationsindsatsen skal præciseres yderligere. Det er vigtigt at få fastslået, at indsatsen ikke kun skal rette sig imod de grupper, som kan komme til at stå over for diskrimination. Også udbydere af varer og tjenesteydelser skal modtage fyldestgørende information om deres proaktive pligter i henhold til direktivet. Desuden foreslår DH, at det overvejes at pålægge medlemsstaterne en forpligtelse til at udvikle redskaber, der kan støtte offentlige og private vare- og tjenesteudbydere i at leve op til direktivets bestemmelser.

Derudover skal det fremgå klart af direktivet, at informationsindsatsen som helhed skal tilrettelægges på en måde, der sikrer tilgængelighed for personer med handicap af alle typer, herunder eksempelvis information i tilgængelige formater, på tegnsprog og forfattet i klar og let forståelig tekst.

Artikel 11

DH vil opfordre til, at man allerede nu efterlever artiklens ånd, og med baggrund i denne, indleder en formel og substantiel involveringsproces af organisationer, af personer med handicap og andre relevante grupper, både på europæisk og nationalt plan med henblik på at sikre en tæt dialog om direktivets udformning og implementering.

Artikel 13

DH vil opfordre til, at den gennemgang af dansk lovgivning, som bestemmelsen indebærer, sammentænkes med den gennemgang af dansk lovgivning, som gennemføres med henblik på ratifikation af FN's konvention om rettigheder for personer med handicap. En sådan sammentænkt gennemgang bør bestå i en tæt konsultation af handicapbevægelsen og involvere direkte inddragelse af denne.

Artikel 15, stk. 2

DH savner i høj grad en begrundelse for, at der kan gives forlængelse af fristen for implementering, for så vidt angår direktivforslagets artikel 4. Det har ikke været muligt at finde en sådan i Kommissionens lovforberedende arbejder. Hvis begrundelsen er, at det skønnes at være vanskeligt at leve op til artikel 4, er der så meget desto større grund til at give dens bestemmelser retlig virkning så hurtigt som muligt. Den reelle forskelsbehandling af personer med handicap, som manglende efterlevelse af principperne i artikel 4 indebærer, er nemlig ensbetydende med stærke begrænsninger for lige samfundsdeltagelse.

Finanssektorens Arbejdsgiverforening (FA) bemærker, at direktivforslaget regulerer beskyttelse mod forskelsbehandling uden for arbejdsmarkedet og således supplerer de eksisterende direktiver, for så vidt angår diskriminationskriterierne, religion, tro, handicap, alder eller seksuel orientering. Som konsekvens heraf vil direktivforslaget vedrøre området om socialbeskyttelse, sociale goder, uddannelse og adgang til service- og tjenesteydelser.

Indledningsvis skal FA henlede opmærksomheden på, at vi finder det problematisk, at alder indgår på lige fod med de resterende rettigheder. Alder bliver ofte anvendt som et objektive kriterium dels i forhold til lovgivning dels i forhold til administration f.eks. af erhvervelse af kørekort, ret til

stemmeafgivning ved demokratiske valg og m.m. Det er alle disse lovmæssige og administrative bestemmelser, som efter direktivets vedtagelse pludselig er potentielt EF stridige og ulovlige.

Det betyder også, at forslaget bekræfter og forstærker en udvikling, herunder via EF domstolen der ligger langt ud over den ramme for regulering, som umiddelbart kan læses af direktivet. Den forslåede løsning med at indsætte en undtagelsesbestemmelse om at ulige behandling pga. af alder ikke er forskelsbehandling såfremt der er et objektivt og rimelig begrundet legitimt formål (art. 2 stk. 6 i direktivforslaget) er ikke en god løsning. FA finder det derfor nødvendigt, at der tages et klart forbehold for, at alder inddrages som diskriminationskriterium i direktivforslaget.

Om uddannelse siger direktivforslagets artikel 3 litra C, at uddannelse er et af de områder, hvor direktivet finder anvendelse. FA finder, at uddannelse er et nationalt anliggende, og at artikel 3 litra C derfor bør udgå.

Vedrørende spørgsmålet om klageadgang anføres i artikel 7 en bestemmelse herom. FA finder, at dette er et nationalt anliggende, som allerede er reguleret via EF domstolens afgørelser og må derfor anbefale, at artikel 7 udgår af direktivforslaget.

Hvad angår artikel 8 om bevisbyrde, er det FA's opfattelse, at der i realiteten her indføres en omvendt bevisbyrde. FA skal anføre, at vi finder dette kritisabelt, uanset at det kendes fra andre direktiver, men finder ikke, at det bør anvendes i forbindelse med dette direktivforslag, og skal derfor bede om at bestemmelsen om bevisbyrde udgår.

I artikel 11, der omhandler dialog med relevante berørte parter, skal vi anmode om, at der tilføjes følgende formulering "medlemsstaterne tilskyndes til at inddrage arbejdsmarkedets parter i det omfang arbejdsmarkedet berøres". Dette harmonerer også med artikel 16 i direktivforslaget, der omhandler arbejdsmarkedets parter i forbindelse med en udarbejdelse af en rapport om anvendelsen af direktivet. Vi ser derfor gerne, arbejdsmarkedets parter rykket frem også til artikel 11.

Artikel 13 om overholdelse er en ny bestemmelse, og FA er af den opfattelse, at der her er tale om et nationalt anliggende, og at artikel 13 derfor bør udgå.

Artikel 14 der handler om sanktioner, skal FA anføre, at dette er et nationalt anliggende i EF retten, og bestemmelsen bør derfor udgå, idet EF domstolspraksis varetager de tværnationale hensyn, og at der derfor ikke specifikt, som der anføres i forslaget, bør anføres typer af sanktioner.

Afslutningsvis anfører FA, at der i direktivforslaget henvises til Traktatens artikel 6 samt forskellige internationale instrumenter i FN samt i den Europæiske menneskerettighedskonvention EU's charter mv. særligt med hensyn til de i direktivet nævnte beskyttelseskriterier. Uanset at disse henvisninger er korrekte, er det væsentligt, at der ikke er tale om henvisninger i snæver forstand, men at de skal ses som et element, der giver juridisk mulighed for, at man via direktivforslaget bidrager til at regulere diskrimination og forskelsbehandlingsområdet mere vidtgående og intens end selve direktivforslaget

FA finder det uheldigt, idet direktivforslaget får en meget bredere anvendelse, end det fremgår af selve direktivforslaget.

8. Generelle forventninger til andre landes holdninger.

Det fremgår af den seneste fremskridtsrapport under **ungarsk** formandskab, at de fleste medlemslande **fortsat** erklærer vigtigheden af at fremme ligebehandling som en fælles social værdi i EU. Visse delegationer har opretholdt et generelt forbehold og anfægtet nødvendigheden af Kommissionens forslag. Andre delegationer har anmodet om yderligere præcisering af

direktivforslaget og givet udtryk for bekymring navnlig i relation til mangel på juridisk klarhed, kompetencefordeling, samt de praktiske og økonomiske konsekvenser ved forslaget. Alle delegerationer har generelle undersøgelsesforbehold.

9. Regeringens foreløbige generelle holdning

Regeringen støtter overordnet målet om bekæmpelse af diskrimination og accepterer idéen om et direktiv på området.

På arbejdsmarkedet er der i dag i dansk lovgivning forbud mod forskelsbehandling på grund af alder, handicap, køn, race og etnisk oprindelse, religion og tro samt seksuel orientering. Uden for arbejdsmarkedet er der forbud mod forskelsbehandling på grund af køn, race og etnisk oprindelse. Der er således ikke i dag forbud mod diskrimination udenfor arbejdsmarkedet i forhold til alder, handicap, religion eller tro og seksuel orientering.

Forslaget til direktiv, som det er fremlagt, giver dog anledning til en række betænkeligheder, særligt af juridisk karakter, idet forslaget indeholder en række vagt afgrænsede bestemmelser og ligeledes vagt udformede undtagelser for direktivets anvendelsesområde. Dette kan medføre, at rettighedernes omfang reelt vil skulle fastlægges ved domstolskontrol. Regeringen kan derfor ikke støtte forslaget i den fremsatte form.

Der må ske en betydelig præcisering af forslagets tekst med henblik på især at sikre, at Danmark også i fremtiden kan anvende alder som styringsinstrument, og at dansk handicappolitik, som bl.a er baseret på kompensationsprincippet, kan fastholdes.

Endelig er det nødvendigt at få belyst en række spørgsmål vedrørende forslagets nærmere juridiske og økonomiske konsekvenser, herunder rækkevidden af flere mere generelle afgrænsede bestemmelser, inden en nærmere holdning fastlægges.

10. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Sagen har tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg til orientering forud for rådsmøderne (EPSCO) 2. oktober 2008, 17. december 2008, 9. marts 2009, 8. juni 2009, 30. november 2009, den 7. juni 2010 samt den 6. december 2010.

3. Forslag til Rådets og Parlamentets beslutning om det europæiske år for aktiv aldring (2012). - Vedtagelse

Nyt notat

1. Baggrund

Kommissionen har ved KOM(2010) 462 af 6. september 2010 fremsendt forslag til Rådets og Parlamentets beslutning om at gøre 2012 til europæisk år for aktiv aldring.

2. Formål og indhold

Forslaget har hjemmel i Traktatens artikel 153, stk. 2. Det foreslås at gøre 2012 til europæisk år for aktiv aldring og solidaritet mellem generationerne. Det overordnede formål med året er at støtte medlemsstaterne, arbejdsmarkedets parter, civilsamfundet og den private sektor i at fremme aktiv aldring med henblik på at mobilisere potentialet i den voksende ældre befolkningsgruppe og fostre solidaritet mellem generationerne.

Året skal derfor bidrage til:

- at øge opmærksomheden på ældres bidrag til samfundet, herunder i relation til arbejdsmarkedet,
- at fremme sund aldring med henblik på at øge ældres deltagelse på arbejdsmarkedet,
- at lette muligheden for at ældre kan forblive aktive og således forbedre deres livskvalitet,
- at øge beskæftigelsesraten for ældre arbejdstagere gennem uddannelse og læring,
- at sikre en balance mellem ældre og unge i relation til arbejdsmarkedet,
- at fremme aktiviteter, der sætter fokus på at bekæmpe aldersbetingede stereotyper, især i relation til ældres beskæftigelse, og
- at fremme ældres aktive deltagelse i samfundslivet.

På den baggrund skal medlemsstaterne iværksætte konkrete aktiviteter, herunder konferencer, informationsaktiviteter, kampagneaktiviteter, undersøgelser mv. Hvert medlemsland skal endvidere udpege en national koordinator, der skal bidrage til udveksling af erfaringer og god praksis mellem medlemslandene. Endelig skal Kommissionen senest i juni 2014 udarbejde en rapport om resultaterne af året.

Der er ikke, som ved tidligere europæiske år, afsat midler til konkrete aktiviteter, og beslutningen indeholder således ingen specifikke krav til, hvordan året skal gennemføres på nationalt niveau.

Med henblik på en førstelæsningsløsning har der været afholdt en række dialogmøder om sagen. Det seneste møde mellem Kommissionen, Rådet (ved det ungarske formandskab) og Parlamentet fandt sted den 10. maj 2011. På dette møde lykkedes det parterne at nå til enighed om et kompromis, og forslaget ventes at blive vedtaget i EP's Plenar i starten af juni og i Rådet på EPSCO-rådsmødet i juni.

Kompromisforslaget afspejler, at Parlamentet har ønsket et bredere fokus for 'året', end hvad var forudsat i Kommissionens oprindelige. Derudover er der med kompromisforslaget enighed om, at 'årets' titel skal være 'Europæisk år for aktiv aldring og solidaritet mellem generationerne (2012)'. Som et led i kompromisforslaget afsættes der i Kommissionen – inden for de eksisterende rammer – 5 mio. Euro fra 1. januar 2011 til 31. december 2012.

3. Europa-Parlamentets udtalelser

I den løbende dialog med Europa-Parlamentet ønsket et bredere mandat for året, herunder at inddrage flere emner under 'året'. Desuden har Parlamentet lagt stor vægt på, at 'året' også skal sætte fokus

'solidaritet mellem generationerne', og at dette skal afspejles i 'årets' titel. Endelig har Parlamentet ønsket, at Kommissionen afsætter flere penge til 'året'.

5. Nærhedsprincippet

Ikke relevant.

6. Gældende dansk ret

Ikke relevant

7. Konsekvenser

En vedtagelse af forslaget har ingen lovgivningsmæssige konsekvenser, konsekvenser for erhvervslivet eller beskyttelsesniveauet.

Vedtagelsen af forslaget ventes ikke at have økonomiske konsekvenser, da aktiviteterne under 'året' ventes finansieret inden for de involverede ministeriers egne rammer eller evt. ved hjælp af eksterne midler (fra fonde eller bidrag fra samarbejdspartnere, herunder evt. Kommissionen).

Som formandskabsland i 2012 vil Danmark få med-finansiering fra Kommissionen til at afholde en EU-åbningskonference, men der er ikke herudover afsat særlige midler til at finansiere medlemslandenes nationale aktiviteter. Kommissionen henviser til, at der findes en række stående EU-puljer, som vil kunne søges til brug for aktiviteter under 'året'.

8. Høring

Forslaget vil blive sendt til EU-Specialudvalget for Arbejdsmarkedet og Sociale Forhold til orientering.

9. Generelle forventninger til andre landes holdninger

De øvrige lande ventes at kunne støtte en vedtagelse.

10. Regeringens generelle holdning

Regeringen kan støtte en vedtagelse af forslaget.

11. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg.

4. Kommissionens forslag til ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 883/04 om koordination af de sociale sikringsordninger og forordning nr. 987/2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning nr. 883/04, KOM(2010) 794

- (Evt.) generel indstilling/politisk enighed

Nyt notat.

Resumé

Forslaget har til hensigt at supplere, præcisere og ajourføre bestemmelser i EF-forordning nr. 883/2004 og EF-forordning nr. 987/2009. Det er således Kommissionens intention, at forslaget skal sikre, at forordningerne afspejler ændringerne i medlemsstaternes nationale lovgivning om social sikring og gøre det lettere at anvende EU-lovgivningen om koordinering af de sociale sikringsordninger samt forbedre beskyttelsen af de enkeltpersoner, som flytter inden for EU. Regeringen finder imidlertid, at forslaget er meget vidtgående og udgør et brud med grundlæggende principper om koordination af social sikring i EU, ligesom forslaget skønnes at have væsentlige statsfinansielle konsekvenser. Ændringerne relaterer sig hovedsagligt til lovvalg og arbejdsløshedsforsikring. Der foretages ligeledes nogle rent lovtekniske ændringer.

1. Baggrund

Forslaget indeholder to vidtgående ændringer. Det ene omhandler, hvilket lands lovgivning, der skal finde anvendelse (lovvalg) for pendlere ved arbejde i mere end ét land. Den anden omhandler selvstændiges grænsearbejderes ret til arbejdsløshedsdagpenge. Forslaget har hjemmel i TEUF artikel 48. Det ungarske EU-formandskab forventes at ville vil søge politisk enighed om sagen på EPSCO-ministerrådsmødet d. 17. juni 2011.

2. Formål og indhold

Hovedformålet med Kommissionens forslag er, at personer der arbejder i to eller flere lande for forskellige arbejdsgivere med hjemsted i hvert land, kun bliver omfattet af lovgivningen i *bopælslandet*, hvis en væsentlig del af arbejdet udøves der (mere end 25 pct.). Herved vil gælde samme kriterier som for personer, der arbejder i to eller flere lande for samme arbejdsgiver. Endvidere er forslaget vedrørende selvstændige begrundet med, at en selvstændig erhvervsdrivende grænsearbejder, der bliver ledig, ikke må miste retten til dagpenge, blot fordi han bor i en medlemsstat uden a-forsikring for selvstændige. Forslaget placerer i sådanne tilfælde den økonomiske byrde på seneste beskæftigelsesland (med a-forsikring for selvstændige), som ikke blot får pligt til at betale arbejdsløshedsdagpenge til den ledige selvstændige erhvervsdrivende i hele dagpengeperioden, men også andre sociale sikringsydelser, herunder syge- og barselsdagpenge og sundhedsydelser.

Forslaget vil i praksis indebære, at nogle lande skal finansiere ”huller” i andre landes sociale sikkerhedssystemer.

Desuden er der i forslaget indeholdt forslag fra Den Administrative Kommission for Koordinering af Sociale Sikringsordninger (i det følgende benævnt ”den administrative kommission”), der har til formål at forbedre og modernisere EU-lovgivningen i henhold til artikel 72, litra f), i forordning nr. 883/2004. Ændringerne i dette forslag har til formål at give de berørte parter retssikkerhed.

Gennemgang af forslaget:

1. Ændringerne i forordning nr. 883/04 artikel 9, 12, 36, og bilag i forordningen samt forordning 987/2009 artikel 6, 14, 15, 54, 55 og 56 er tekniske ændringer.

2. Ændringen i forordning nr. 883/04 artikel 13 vedrører lovvalg – dvs. den lovgivning om social sikring, der skal anvendes for personer, der arbejder inden for EU.

I den gældende tekst i forordning 883/2004, artikel 13, stk. 1, om personer, der arbejder i to eller flere lande, finder betingelsen om, at den enkelte skal udøve "en væsentlig del" af sin beskæftigelse i bopælslandet (for at det er bopælslandets lovgivning, der gælder) alene anvendelse for personer, der arbejder for den samme arbejdsgiver og finder ikke anvendelse på den situation, hvor en person arbejder i to eller flere lande for forskellige virksomheder eller arbejdsgivere. Formålet med ændringen er at gøre det klart, at betingelsen for at udøve en "væsentlig del" af beskæftigelsen også gælder en person, som normalt udøver en beskæftigelse for forskellige virksomheder eller arbejdsgivere i to eller flere medlemsstater.

En række ændringer og præciseringer i forordning 987/2009 skal modvirke utilsigtet spekulation i reglerne om hvilket lands lovgivning, der skal anvendes for personer, der arbejder i to eller flere lande. Det drejer sig om regler for fastsættelse af, hvor en arbejdsgiver har hjemsted, herunder en særlig regel for personer der arbejder som flyvende personel i luftfartsselskaber, og for arbejde af marginalt omfang. Der lægges således op til, at det er seneste beskæftigelsesland, der skal udbetale alle sociale sikringsydelse.

3. Ændringen i forordning nr. 883/04 artikel 65, stk. 5, omhandler ret til dagpenge for ledige selvstændige erhvervsdrivende, der har været arbejdsløshedsforsikret i den medlemsstat, hvor den seneste beskæftigelse har fundet sted, men bor i en medlemsstat, hvor der ikke findes en arbejdsløshedsforsikring for selvstændige.

Hovedreglen i forordningens art. 65 er, at helt ledige grænsearbejdere skal have udbetalt dagpenge i deres bopælsstat. Kommissionen og en række medlemsstater, der ikke har arbejdsløshedsforsikring for selvstændige erhvervsdrivende, er imidlertid af den opfattelse, at det ikke er muligt – som for grænsearbejdere, der er lønmodtagere - at overføre ansvaret for udbetalingen af arbejdsløshedsydelse til bopælsmedlemsstaten, hvis lovgivningen i sidstnævnte medlemsstat ikke omfatter arbejdsløshedsydelse for selvstændige.

4. Ændringen i forordning nr. 883/04 artikel 71, stk. 2, er en præcisering af den administrative kommissions afstemningsprocedurer, der afspejler den udvikling, som blev indført ved Lissabontraktaten.

3. Europa-parlamentets udtalelser

Europa-Parlamentet har endnu ikke taget stilling til forslaget.

4. Nærhedsprincippet

Nærhedsprincippet finder anvendelse, for så vidt som forslaget ikke hører ind under EU's enekompetence.

EU er i henhold til traktatens artikel 48 forpligtet til at træffe koordinerende foranstaltninger inden for social sikring. Uden en sådan koordinering er der risiko for, at den frie bevægelighed ikke kan anvendes, eftersom borgerne vil være mindre tilbøjelige til at benytte sig af denne ret, hvis det i realiteten betyder, at de mister de sociale sikringsrettigheder, som de allerede har erhvervet i en anden medlemsstat. Det er ikke hensigten med den gældende EU-lovgivning inden for social sikring at erstatte de forskellige nationale ordninger.

Det er kun muligt at koordinere de sociale sikringsordninger på EU-niveau. Hensigten er at sikre, at koordineringen af de sociale sikringsordninger fungerer effektivt i samtlige medlemsstater. Koordineringen er baseret på og begrundes i den frie bevægelighed for personer inden for EU.

Det er imidlertid dansk opfattelse, at forslaget vedr. dagpenge til selvstændige nærmer sig harmonisering og går ud over forordningens formål om koordinering. Dermed lægges der op til, at medlemsstaterne fratages ansvaret for at tilrettelægge og finansiere de nationale sociale sikringsordninger. Denne del af forslaget er efter dansk opfattelse ikke i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

5. Gældende dansk ret

Ændringen vil have konsekvenser for dansk ret, konkret reglerne for arbejdsløshedsdagpenge.

6. Konsekvenser

I en situation, hvor en selvstændig erhvervsdrivende grænsearbejder bliver ledig, lægger forslaget op til, at vedkommende ikke må miste retten til dagpenge, blot fordi han bor i en medlemsstat uden a-forsikring for selvstændige. Den økonomiske byrde bliver i sådanne tilfælde, mere eller mindre tilfældigt, lagt over på seneste beskæftigelsesland (med a-forsikring for selvstændige), som ikke blot får pligt til at betale arbejdsløshedsdagpenge til den ledige selvstændige erhvervsdrivende i hele dagpengeperioden, men også andre sociale sikringsydelser, herunder syge- og barselsdagpenge og sundhedsydelser.

Forslaget vil i praksis indebære, at nogle lande skal finansiere ”huller” i andre landes sociale sikkerhedssystemer. Samtidig er der ved forslaget lagt op til, at der kan blive skabt incitament til at forsikre sig i en dansk a-kasse.

Statsfinansielle og samfundsøkonomiske konsekvenser

For så vidt angår ændringen i forordning nr. 883/04 artikel 13 (lovvalg) er de økonomiske omkostninger for Danmark betydelige. Forslaget indebærer således ifølge en foreløbig vurdering offentlige merudgifter fuldt indfaset på ca. 110 mio. kr. årligt som følge af, at pendlingen til Danmark er højere end pendlingen ud af Danmark

For så vidt angår ændringen i forordning nr. 883/04 artikel 65, stk. 5, (selvstændige erhvervsdrivende grænsearbejdere) skønnes udgifterne at være ca. 1-1,5 mio. kr. årligt. Da der er tale om en helt ny mulighed for ret til ydelser for ledige grænsearbejdere, der har drevet selvstændig virksomhed, må det forventes at denne persongruppe vil vokse støt, og dermed også de skønnede årlige udgifter.

Nettoudgiften på lang sigt for den danske stat som følge af ændringsforslaget til EU forordningen vedrørende koordinering af social sikring i EU udgør således med betydelig usikkerhed mere end 110 mio. kr. årligt. På kort sigt skønnes nettoudgiften at udgøre ca. 70 mio. kr. årligt.

7. Høring

Forslaget har været sendt i høring i EU-Specialudvalget for Arbejdsmarkedet og Sociale Forhold med frist den 1. februar 2011.

Følgende høringssvar er modtaget:

Dansk Arbejdsgiverforening (DA) noterer sig ændringsforslagene til forordning nr. 883/04 artikel 13, stk. 1 og forordning nr. 987/09 artikel 14, stk. 5a, og ønsker, at ændringen til 883/04 skal omfatte transport, herunder lufttransport. DA savner generelt en redegørelse for, hvilken praktisk og

økonomisk betydning forslagene forventes at få, herunder for berørte arbejdsgivere og lønmodtagere. DA er ikke bekendt med problemer i Danmark, der begrundet en ændring af reglerne. DA har ikke på baggrund af det udsendte høringsnotat kunnet tage stilling til forslagene.

Finanssektorens Arbejdsgiverforening (FA) spørger i høringsvaret, hvilke konsekvenser forslaget vil have for grænsependlere mellem Danmark og Sverige, samt om forslaget vil medføre væsentlige ændringer, der ikke relaterer sig til arbejdsbyrder og omkostninger. FA har ingen bemærkninger til den del af forslaget, der omhandler arbejdsløshedsdagpenge til selvstændige grænsearbejdere.

8. Generelle forventninger til andre landes holdninger

Et mindretal af lande er skeptiske overfor forslaget.

9. Regeringens foreløbige generelle holdning

Regeringen kan som udgangspunkt ikke støtte forslaget, da det skønnes at medføre væsentlige statsfinansielle konsekvenser for så vidt angår den del af forslaget, der omhandler lovvalg og er et brud med grundlæggende principper for EU-koordinering af social sikring for så vidt angår den del af forslaget, der omhandler arbejdsløshedsdagpenge til selvstændige grænsearbejdere. Samtidig er der ved forslaget lagt op til, at der kan banes vej for ændringer i forordningens grundlæggende principper i forhold til andre grupper med dertil øgede administrative og økonomiske konsekvenser til følge.

10. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Forslaget har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg.

5. Implementering af EU2020-strategien, KOM-dokument foreligger ikke:

- *Politisk debat*

a) Bidrag til Det europæiske Råd den 23.-24. juni 2011

i. Landespecifikke henstillinger under art. 148

- *Politisk vedtagelse*

ii. Eksaminering af de nationale reformprogrammer for 2011

- *Godkendelse af fælles udtalelse fra EMCO og SPC*

iii. ”Employment Performance Monitor”

- *Godkendelse af EMCO’s udtalelse*

Nyt notat.

1. Baggrund

Kommissionen forventes den 7. juni 2011 at fremlægge forslag til henstillinger efter art. 148. Rådet kan i henhold til art. 148 på forslag af Kommissionen give landespecifikke henstillinger til medlemslandene. Beskæftigelseskomiteen og Komiteen for Social Beskyttelse forventes at fremlægge en fælles udtalelse om de foreløbige erfaringer med de dele af EU2020-strategien, som vedrører beskæftigelse og social inklusion. Endvidere forventes Beskæftigelseskomiteen at komme med en udtalelse om den såkaldte ”Employment Performance Monitor”.

2. Formål og indhold

Formålet med fremlæggelsen af forslag til landespecifikke henstillinger (art. 148), som Kommissionen forventes at præsentere den 7. juni 2011, er at identificere nøgleudfordringer (flaskehalse), som landene står overfor, og hvis løsning vil give en markant forskel mht. resultat for arbejdsmarkedet. Endvidere ventes Kommissionen at pege på potentielle risikoområder, der endnu ikke er hovedudfordringer, men kan udvikle sig til sådanne. Kommissionen forventes ved fremlæggelsen af de landespecifikke henstillinger at fremlægge dels et ”staff working paper” dels et politisk afsnit med forslag til landespecifikke henstillinger.

Beskæftigelseskomiteen og Komiteen for Social Beskyttelse forventes i den fælles udtalelse at præsentere de foreløbige erfaringer med de dele af EU2020-strategien, som vedrører beskæftigelse og social inklusion. Beskæftigelseskomiteens udtalelse om den såkaldte ”Employment Performance Monitor” vil formentlig præsentere informationer for hvert af medlemslandene og samlet informationer om bl.a. nøgleudfordringer og potentielle nøgleudfordringer. Komiteen for Social beskyttelse forventes navnlig at udtale sig om værdien af de sociale systemer i relation til den økonomiske krise og bekæmpelse af risiko for fattigdom og social udstødelse

3. Europa-Parlamentets udtalelse

Europa-Parlamentet skal ikke høres.

4. Nærhedsprincippet

Spørgsmålet om nærhedsprincippet er ikke relevant.

5. Gældende dansk ret

Spørgsmålet er ikke relevant.

6. Konsekvenser

Forslaget har ikke nogen direkte lovgivningsmæssige, statsfinansielle eller samfundsøkonomiske konsekvenser, administrative konsekvenser for erhvervslivet eller konsekvenser for beskyttelsesniveauet.

7. Høring

De landespecifikke henstillinger samt udtalelserne fra Beskæftigelseskomiteen og Komiteen for Social Beskyttelse vil blive sendt til EU-Specialudvalget for Arbejdsmarkedet og Sociale Forhold til orientering.

8. Generelle forventninger til andre landes holdninger

Der forventes en generel positiv holdning hos medlemslandene til Kommissionens eventuelle forslag til afgivelse af henstillinger efter art. 148.

9. Regeringens foreløbige generelle holdning

Regeringen er generelt positiv til brug af henstillinger efter art. 148 som led i EU2020-strategiens gennemførelse.

10. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg.

5. Implementering af EU2020-strategien, KOM-dokument foreligger ikke:

- Politisk debat

b) En dagsorden for nye færdigheder og jobs: Et europæisk bidrag til fuld beskæftigelse

- Godkendelse af EMCO's udtalelse

Nyt notat.

Resumé

Kommissionens meddelelse "En dagsorden for nye kvalifikationer og job: et europæisk bidrag til fuld beskæftigelse" er et af de syv flagskibsinitiativer, der skal understøtte den overordnede målsætning i Europa 2020-strategien om en samlet europæisk beskæftigelsesfrekvens på 75 pct. Det skal ske ved hjælp af tiltag på fire prioriterede områder: Bedre fungerende arbejdsmarkeder; en bedre kvalificeret arbejdsstyrke, forbedret jobkvalitet og arbejdsvilkår samt fremme af jobskabelsen og efterspørgslen efter arbejdskraft. På rådsmødet skal Beskæftigelsesudvalgets (EMCO) udtalelse om meddelelsen godkendes.

1. Baggrund

Det Europæiske Råd vedtog Europa 2020-strategien på sit topmøde den 17. juni 2010. Kommissionens meddelelse "En dagsorden for nye kvalifikationer og job: et Europæisk bidrag til fuld beskæftigelse" er et af de syv flagskibsinitiativer, der skal understøtte de overordnede målsætninger i Europa 2020 strategien, herunder særligt den fælles beskæftigelsesfrekvens på 75 procent i 2020.

2. Formål og indhold

Rådet skal godkende EMCO's udtalelse om Kommissionens meddelelse "En dagsorden for nye kvalifikationer og job: et europæisk bidrag til fuld beskæftigelse".

Formålet med Kommissionens meddelelse er at bidrage til opnåelsen af beskæftigelsesmålet i Europa 2020-strategien og samtidig understøtte en række andre initiativer, herunder flagskibsinitiativet "Unge på vej" og "Strategi for ligestilling mellem mænd og kvinder 2010-2015".

For at nå målet foreslår Kommissionen initiativer på tværs af 4 prioriterede områder:

1. Bedre fungerende arbejdsmarkeder – en ny dynamik i flexicurity-ordningerne

Flexicurity-princippet anses fortsat for at være et af de bedste redskaber til at sikre velfungerende arbejdsmarkeder, og Kommissionen vil – under hensyntagen til kompetencefordelingen på uddannelsesområdet - styrke medlemslandenes flexicurity-politikker for at mindske segmentering af arbejdsmarkedet, støtte ligestilling og sikre, at tilpasning til arbejdsmarkedets behov kan betale sig.

2. Arbejdstagere med de rette kvalifikationer

Arbejdsstyrken skal kunne bidrage til og tilpasse sig teknologiske ændringer og nye mønstre for tilrettelæggelsen af arbejdet. Kommissionen anslår, at behovet for højt kvalificeret arbejdskraft vil stige på europæisk plan, og manglen på kvalificeret arbejdskraft vil gøre det vanskeligt at nå de fælles målsætninger om bæredygtig vækst. Således er investering i uddannelse og arbejdsmarkedets kompetencebehov samt formidlings- og vejledningstjenester afgørende for produktivitet, vækst og beskæftigelse. Samtidig skal potentialet i den geografiske mobilitet i EU og indvandreres potentiale udnyttes bedre, sådan at det kan bidrage positivt til beskæftigelsessituationen.

3. Forbedring af arbejdets kvalitet og arbejdsvilkårene

Kommissionen fremhæver, at også jobkvalitet og arbejdsmiljø spiller en rolle når det gælder om at forbedre arbejdsstyrkens potentiale. Det fremføres, at EU-virksomhedernes overlevelse og muligheder for at udvikle en engageret arbejdsstyrke, som kan levere hurtige og effektive resultater, afhænger af et arbejdsmiljø af høj kvalitet og med sikre og sunde arbejdsvilkår. Dette forudsætter en integreret politisk reaktion på EU-plan. EU retten sikrer minimumsstandarder, men der er behov for tilpasning og præcisering af gennemførelsen af reglerne med henblik på tilpasning til nye arbejdsmønstre og teknologier. Samtidig hermed er der behov for ”bløde” redskaber, herunder analyse, koordinering og udveksling af god praksis.

4. Støtte til jobskabelse

Kommissionen anfører, at økonomisk vækst fortsat er nøglen til jobskabelse og henviser til flagskibsinitiativerne ”Innovation og EU” og ”En industripolitik for en globaliseret verden”. Udover disse initiativer kan betingelserne for jobskabelse dog samtidig styrkes gennem innovation, støtte til rekruttering af langtidsledige og andre, som er på vej ud af arbejdsmarkedet samt fremme af iværksætterkultur, selvstændig erhvervsvirksomhed og innovation.

Konkrete initiativer

Flagskibsinitiativet indeholder 13 konkrete initiativer, som vil blive præsenteret af Kommissionen og forhandlet af medlemsstaterne i løbet af 2011 og 2012. Nogle af initiativerne vil således blive lanceret under danske EU-formandskab.

Det bemærkes, at Kommissionens meddelelse om flagskibsinitiativet udgør en overordnet ramme for lancering af en de enkelte initiativer i løbet af de kommende år, og at dette skal ske under hensyntagen til national kompetence.

EMCO byder i sin udtalelse meddelelsen velkommen og anerkender behovet for de fire ovennævnte indsatsområder. Samtidig understreger EMCO, at alle aktører skal bidrage, hvis man skal nå målene i dagsordenen samt i Europa 2020-strategien, og EMCO vil bidrage til arbejdet i samarbejde med Kommissionen og parterne.

3. Europa-Parlamentets udtalelser

Europa-Parlamentet skal ikke udtale sig.

4. Nærhedsprincippet

Spørgsmålet om nærhedsprincippet er ikke relevant.

5. Gældende dansk ret

Udtalelsen har i sig selv ingen konsekvenser for dansk ret.

6. Konsekvenser

Udtalelsen har i sig selv ingen konsekvenser.

7. Høring

EMCO's udtalelse vil blive sendt til EU-Specialudvalget for Arbejdsmarkedet og Sociale Forhold til orientering.

8. Generelle forventninger til andre landes holdninger

De øvrige medlemslande ventes at indtage en positiv holdning til EMCO's udtalelse.

9. Regeringens foreløbige holdning

Regeringen er generelt positiv over for EMCO's udtalelse.

10. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg.

6. Unges beskæftigelse, KOM-dokument foreligger ikke

a) Fremme af unges beskæftigelse for at nå EU2020-målene

– Vedtagelse af rådskonklusioner

b) Struktureret dialog med unge om unges beskæftigelse

– Information fra formandskabet

Nyt notat.

1. Baggrund

Det ungarske formandskab arrangerede den 4.-5. april 2011 en konference i Budapest om unges beskæftigelse. Konferencen havde deltagelse af en bred kreds af interessenter, herunder repræsentanter fra medlemslandene, arbejdsmarkedets parter, repræsentanter fra internationale organisationer samt fra den akademiske verden. Konferencen satte fokus på årsager til de unges vanskeligheder med integration på arbejdsmarkedet i genopretningsperioden og veje til en succesfuld imødegåelse af disse udfordringer.

2. Formål og indhold

Formandskabets forslag til rådskonklusioner blev fremlagt på arbejdsgruppens møde den 8. april 2011 og tager udgangspunkt i formandskabets konference i Budapest.

Rådskonklusionerne inviterer medlemslandene, Kommissionen og Beskæftigelseskomiteen til en styrket indsats for unges beskæftigelse.

Medlemslandene inviteres bl.a. til:

- at foretage reformer af uddannelses- og træningssystemer såvel som anerkendelse af andre end formelle uddannelser, hvor det måtte være passende og nødvendigt,
- at anvende nødvendige redskaber, hvor det måtte være passende, for at lette de unges overgang til arbejdsmarkedet,
- at styrke en målrettet, transparent aktiv arbejdsmarkedspolitik for unge,
- at fremme en individuel tilgang og strategier, der når ud over anvendelse af it-teknologier f.eks. fremme af partnerskaber, herunder med deltagelse af bl.a. arbejdsmarkedets parter,
- at komplementere redskaber på udbudssiden med en indsats fra efterspørgselssiden, herunder ved stimulering af jobskabelse f.eks. ved anvendelse af beskæftigelsessubsidier,
- at intervenere hurtigt over for unge, der hverken er i beskæftigelse, uddannelse eller træning,
- at udnytte EU-fondenes potentiale, herunder især Den Europæiske Socialfond,
- at udveksle erfaringer, gode eksempler på jobcenter-services og andre aktørers indsats for at fremme, at de unge kommer i beskæftigelse,
- at fremme de unges mobilitet både på nationalt og EU niveau,
- at fremme samarbejdet mellem arbejdsmarkedets parter, jobcentre, og andre aktører, herunder uddannelses- og træningsorganisationer, hvor det er passende for f.eks. at udvikle bedre prognoseinstrumenter til afdækning af arbejdsmarkedets behov for kvalifikationer og udbuddet heraf.

Kommissionen inviteres bl.a. til fortsat at fremme udveksling af gode erfaringer for at fremme unges beskæftigelse i overensstemmelse med de tiltag, der er omtalt i Kommissionens meddelelse "Unge på vej". Dette skal bl.a. ske gennem udvikling af nye veje til fremme af opstart af selvstændig virksomhed, ved udvikling af initiativet "Dit første EURES job", som skal forøge de unges jobmuligheder via adgang til beskæftigelsesmuligheder i andre medlemslande. Kommissionen

inviteres ligeledes til at støtte medlemslandene i deres arbejde med bl.a. at udvikle arbejdsbaseret læring og bidrage til et større antal lærlingeforhold i Europa i 2012, og endelig foreslå en kvalitetsramme for vilkår for trainees.

3. Europa-Parlamentets udtalelser

Europa-Parlamentet skal ikke høres.

4. Nærhedsprincippet

Spørgsmålet om nærhedsprincippet er ikke relevant.

5. Gældende dansk ret

Spørgsmålet er ikke relevant.

6. Konsekvenser

Forslaget har ikke nogen direkte lovgivningsmæssige, statsfinansielle eller samfundsøkonomiske konsekvenser, administrative konsekvenser for erhvervslivet eller konsekvenser for beskyttelsesniveauet.

7. Høring

Rådskonklusionerne vil blive fremsendt til medlemmerne af Specialudvalget for Arbejdsmarkedet og Sociale forhold til orientering.

8. Generelle forventninger til andre landes holdning

De fleste lande har udtrykt en generel positiv holdning til udkastet, som forventes forhandlet færdigt inden rådsmødet den 17. juni 2011.

Regeringens foreløbige generelle holdning

Regeringen er generelt positiv over for formandskabets udkast til rådskonklusioner.

10. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg.

7. Udtalelse fra Komitéen for Social Beskyttelse om opstramning af den åbne koordinationsmetode i lyset af Europa 2020-strategien, KOM-dokument foreligger ikke

- Godkendelse af SPC-udtalelse

Nyt notat.

1. Baggrund

Gennemførelsen af Europa-2020strategien har gjort det nødvendigt at justere den åbne koordinationsmetode på det sociale område. På denne baggrund har Komitéen for Social Beskyttelse vedtaget en udtalelse herom, hvoraf det bl.a. fremgår, at den åbne koordinationsmetode har været et fleksibelt, succesrigt og effektivt instrument til at fremme fælles prioriteringer i EU på det sociale område.

2. Formål og indhold

Udtalelsen har til formål at tilpasse procedurereglerne i den åbne koordinationsmetode til processerne i Europa 2020-strategien. Den åbne koordinationsmetode bør fortsat virke på en helhedsorienteret måde vedrørende de tre områder: social inklusion, pensioner og sundhedspleje. Den åbne koordinationsmetode har en central rolle vedrørende initiativer på det sociale område, herunder for så vidt angår tilstrækkelighed, finansiel bæredygtighed og modernisering.

Den åbne koordinationsmetode er et essentielt redskab til at bistå socialministrene med at overvåge og vurdere den sociale situation og udviklingen af de sociale beskyttelsessystemer, såvel som den sociale dimension af Europa 2020-strategien.

Koordinationen indebærer, at medlemsstaterne jævnligt rapporterer om deres strategier og de fremskridt, der er opnået inden for målene i den åbne koordinationsmetode. Dette arbejde skal tilrettelægges med henblik på at opnå synergieffekter i forhold til Europa 2020-strategien samt undgå overlap.

Dette medfører, at medlemsstaterne samtidig med de årlige nationale reformprogrammer (NRP'erne) bliver anmodet om på kortfattet vis at informere om de fremskridt, der er opnået inden for specielle områder samt hvor det er relevant præsentere deres årlige planer.

Komitéen for Social Beskyttelse vil i sin årlige rapport vurdere de fremskridt, der sker på det sociale område i EU.

Komitéen for Social Beskyttelse vil fortsætte arbejdet med indikatorer inden for social inklusion, pensioner, sundhedspleje og langtidspleje.

Endelig nævnes vigtigheden af at fremme inddragelsen af arbejdsmarkedets parter, NGO'er samt regionale og lokale myndigheder.

3. Europa-Parlamentets udtalelser

Ikke relevant

4. Nærhedsprincippet

Ikke relevant

5. Gældende dansk ret

Ikke relevant

6. Konsekvenser

Rådskonklusionerne har i sig selv hverken statsfinansielle, samfundsøkonomiske, miljømæssige eller forbrugerbeskyttelsesmæssige konsekvenser for Danmark.

7. Høring

Udtalelsen bliver drøftet på et møde i EU-Specialudvalget for Arbejdsmarkedet og Sociale Forhold.

8. Generelle forventninger til andre landes holdninger

Alle medlemsstater forventes at tilslutte sig om udtalelsen.

9. Regeringens generelle holdning

Regeringen kan tilslutte sig udtalelsen.

10. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Udtalelsen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg

8. Demografiske udvikling og familiepolitik, KOM-dokument foreligger ikke

- *Udveksling af synspunkter*
- c) **Balance mellem familie- og arbejdsliv i lyset af den demografiske udvikling**
 - *Vedtagelse af rådskonklusioner*
 - *Præsentation af trio-deklaration*
- d) **Uformelt rådsmøde for ministre med ansvar for familiepolitik**
 - *Orientering fra formandskabet*

Nyt notat.

Resumé

a) *Forslaget til vedtagelse af rådskonklusioner om balance mellem familie- og arbejdsliv tager udgangspunkt i de demografiske udfordringer, som medlemslandene står over for, med henblik på at øge fertilitetskvotienterne samt styrke den økonomiske udvikling og ligestillingen mellem mænd og kvinder.*

I trio-deklarationen redegøres der for, at den demografiske situation kalder på handling inden for området for familiepolitik, hvis man vil opnå målene for Europa 2020-strategien om en beskæftigelsesfrekvens på 75 % for mænd og kvinder.

b) Det forventes, at formandskabet vil orientere om et uformelt rådsmøde for ministre med ansvar for familiepolitik, der blev afholdt den 1. april 2011 i Ungarn.

1. Baggrund

a) *Balance mellem familie- og arbejdsliv i lyset af den demografiske udvikling*

Formandskabet har udarbejdet udkast til rådskonklusioner om balancen mellem familie- og arbejdsliv i lyset af den demografiske udvikling. Rådskonklusionerne forventes vedtaget på rådsmødet.

Trio-deklarationen blev præsenteret og underskrevet af trio-formandskabet samt Polen på det uformelle rådsmøde om demografi og familiepolitik i Ungarn den 1. april 2011. Trio-deklarationen vil blive præsenteret på rådsmødet.

b) *Uformelt rådsmøde for ministre med ansvar for familiepolitik*

Det forventes, at formandskabet vil orientere om det uformelle rådsmøde for ministre med ansvar for familiepolitik, der blev afholdt den 1. april 2011 i Ungarn.

2. Formål og indhold

a) *Balance mellem familie- og arbejdsliv i lyset af den demografiske udvikling*

Forslaget til vedtagelse af rådskonklusioner om balance mellem familie- og arbejdsliv tager udgangspunkt i de demografiske udfordringer, som medlemslandene står over for. Giver man mænd og kvinder mulighed for balance mellem familie- og arbejdsliv, øger man muligheden for højere fertilitetskvotienter, at nå målene om en beskæftigelsesfrekvens på 75 % for mænd og kvinder i Europa 2020-strategien og at styrke den økonomiske udvikling i EU.

Medlemsstaterne og Kommissionen opfordres således blandt andet til at fremme sammenhængskraften og beskæftigelsesmulighederne for arbejdstagere gennem ligestilling mellem mænd og kvinder og balance mellem familie- og arbejdsliv. De opfordres endvidere til at tage familiernes forskellige behov og præferencer i betragtning, især når det drejer sig om udsatte familier, store familier og enlige forsørgere.

Kommissionen opfordres blandt andet til at støtte alle familiers levevilkår samt ligestilling mellem mænd og kvinder. Det skal ske gennem Europa 2020-strategiens flagskibsinitiativer, ved at videreudvikle statistikker, indikatorer og forskning på området samt ved at fremsætte forslag om et Europæisk År for Familier 2014.

Komitéen for Social Beskyttelse og Komitéen for Beskæftigelse opfordres til at fortsætte deres arbejde med at identificere de mest effektive støttepolitikker med det formål at sikre passende levestandarder for familierne og balance mellem familie- og arbejdsliv.

Medlemsstaterne opfordres til at træffe foranstaltninger til fremme af større balance mellem familie- og arbejdsliv, sådan som det er beskrevet i Den Europæiske Pagt for Ligestilling mellem Kønnene (2011-2020). De opfordres endvidere til at forbedre indholdet af og opdatere den eksisterende webportal for European Alliance for Families.

I trio-deklarationen anerkendes de store demografiske udfordringer, som medlemslandene står over for. En måde at imødegå udfordringerne på er at gøre det muligt for mænd og kvinder at skabe balance mellem familie- og arbejdsliv. En sådan balance kan hjælpe til at opnå målene i Europa 2020-strategien om en beskæftigelsesfrekvens på 75 % for mænd og kvinder. Medlemsstaterne er kommet et skridt på vejen med hensyn til at skabe bæredygtige familiepolitikker, således at de lave fertilitetskvotienter kan øges og Europas økonomi udvikles, men vilkårene for familierne kan stadig forbedres.

En af de store udfordringer er at øge kvindernes deltagelse på arbejdsmarkedet, så de ikke skal vælge mellem børn og karriere.

I trio-deklarationen lægges der således op til bl.a. at fjerne hindringer for kvinders deltagelse på arbejdsmarkedet, at øge ligestillingen mellem mænd og kvinder samt at give enlige forsørgere og store familier bedre vilkår. Samtidig ønsker man familievenlige politikker og praksisser på arbejdspladsen, fleksibel arbejdstid og fleksible orlovsordninger samt dagtilbud af høj kvalitet.

b) Uformelt rådsmøde for ministre med ansvar for familiepolitik

Det forventes, at formandskabet vil orientere om det uformelle rådsmøde for ministre med ansvar for familiepolitik, der blev afholdt den 1. april 2011 i Ungarn.

3. Europa-Parlamentets udtalelser

Europa-Parlamentet skal ikke høres.

4. Nærhedsprincippet

Spørgsmålet om nærhedsprincippet er ikke relevant.

5. Gældende dansk ret

Spørgsmålet om gældende dansk ret er ikke relevant.

6. Konsekvenser

Sagen har ikke i sig selv hverken lovgivnings-, statsfinansielle eller samfundsøkonomiske konsekvenser eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

7. Høring

Forslaget vedrørende balance mellem familie- og arbejdsliv og trio-deklarationen er sendt til EU-Specialudvalget for Arbejdsmarkedet og Sociale Forhold.

8. Generelle forventninger til andre landes holdninger

Det forventes, at alle medlemslande har en positiv holdning til forslaget vedrørende balance mellem familie- og arbejdsliv, og at landene tager trio-deklarationen og orienteringen fra formandskabet til efterretning.

9. Regeringens foreløbige generelle holdning

Regeringen har en generel positiv holdning til det fremlagte forslag til konklusioner.

Trio-deklarationen tages til efterretning, og det forventes ligeledes, at orienteringen fra formandskabet kan tages til efterretning.

10. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg.

9. Forslag til udkast til rådskonklusion til bekæmpelse af børnefattigdom og fremme af barnets trivsel

- Vedtagelse af rådskonklusioner

Nyt notat.

1. Baggrund

Det er et element i 2020-strategien, at 20 millioner mennesker i EU skal løftes ud af risiko for fattigdom inden udgangen af 2020. Med udgangspunkt heri har det ungarske formandskab fremsat et forslag til rådskonklusioner, der har særlig vægt på bekæmpelse af børnefattigdom.

2. Formål og indhold

I rådskonklusionerne understreges, at bekæmpelse af børnefattigdom kan kun realiseres, hvis der tages hensyn til barnets familiesituation. Det fremhæves, at forældres, og herunder enlige forældres, adgang til og fastholdelse på arbejdsmarkedet, adgang til sociale ydelser, mulighed for at sende barnet i dagtilbud, adgang til sundhedsydelser, tilbud om undervisning samt foranstaltninger til at sikre en balance mellem familie- og arbejdsliv er afgørende faktorer til bekæmpelse af børn i risiko for fattigdom.

Medlemsstaterne inviteres til at understrege aspekterne ved børnefattigdom i deres nationale politikker og inviteres til at overveje at inddrage problemstillingen i udarbejdelsen af de nationale reformprogrammer, som alle medlemslande har forpligtet sig til at udarbejde. Medlemsstaterne inviteres desuden til at opstille mål for bekæmpelse af børnefattigdom såvel som foranstaltninger til overvågning og evaluering af medlemsstaternes bekæmpelse af børnefattigdom.

Komiteen for Social Beskyttelse inviteres til at bidrage og fremme forberedelsen af en rekommandation om børnefattigdom og barnets trivsel. Komiteen inviteres desuden til at fortsætte arbejdet med eksisterende EU indikatorer og opfordres til at overveje behovet for eventuelt at udvikle yderligere indikatorer målrettet børnefattigdom. Endelig opfordres Komiteen til at øge dataindsamlingen på området.

3. Europa-Parlamentets udtalelser

Europa-Parlamentet skal ikke høres.

4. Nærhedsprincippet

Spørgsmålet om nærhedsprincippet er ikke relevant.

5. Gældende dansk ret

Ikke relevant.

6. Konsekvenser

Ikke relevant.

7. Høring

Forslaget bliver drøftet på et møde i EU-Specialudvalget for Arbejdsmarkedet og Sociale Forhold.

8. Generelle forventninger til andre landes holdninger

Det forventes, at alle medlemslande har en positiv holdning til rådskonklusionerne.

9. Regeringens generelle foreløbige holdning

Regeringen har en generel positiv holdning til forslaget.

10. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg.

- 10. Forslag til udkast til rådskonklusion om støtte til gennemførelse af Den Europæiske Handicapstrategi 2010-2020: et nyt tilsagn om et Europa uden barrierer, KOM-dokument foreligger ikke**
- Vedtagelse af rådskonklusioner

Nyt notat.

1. Baggrund

Det ungarske formandskab ønsker med udkastet til rådskonklusion at støtte gennemførelsen af Kommissionens handicapstrategi for 2010-2020 strategi. Det understreges, at handicapsspørgsmål bør være en national prioritet i bekæmpelsen af fattigdom, samt at medlemsstaterne bør sikre inklusion og deltagelse i samfundet for mennesker med handicap.

I strategien henvises til EU's og medlemslandenes efterlevelse af FN's konvention om rettigheder til personer med handicap. EU-Kommissionen udsendte sin kommunikation om Den Europæiske Handicapstrategi den 15. november 2010. EU har efterfølgende ratificeret FN's handicapkonvention, som trådte i kraft for EU den 23. januar d.å.

2. Formål og indhold

I udkastet til konklusioner foreslås Kommissionen og medlemslandene at sikre en effektiv gennemførelse af FN's Konvention om Rettigheder for Personer med Handicap samt at arbejde for fremskridt inden for handicapstrategiens otte hovedområder: tilgængelighed, deltagelse, ligebehandling, beskæftigelse, uddannelse, social sikring, sundhed og foranstaltninger udadtil.

Medlemsstaterne inviteres til at sikre inddragelse af mennesker med handicap og deres organisation i arbejdet med udvikling og gennemførelse af lovgivning og politik som følge af FN's handicapkonvention, samt fuld inddragelse af civilsamfundet i overvågningsprocessen.

Kommissionen inviteres til at støtte medlemslandenes arbejde med at inddrage et handicapperspektiv i arbejdet med og overvågningen af Europa 2020 Strategien, samt at sikre, at ikke-diskrimination og tilgængelighed for alle anvendes som horisontale principper i EU-støtte.

Kommissionen inviteres endvidere til at foreslå en ramme for overvågning af EU's gennemførelse af handicapkonventionen, herunder en revision af High Level Group on Disability.

3. Europa-Parlamentets udtalelser

Europa-Parlamentet skal ikke høres.

4. Nærhedsprincippet

Spørgsmålet om nærhedsprincippet er ikke relevant.

5. Gældende dansk ret

Ikke relevant.

6. Konsekvenser

Ikke relevant.

7. Høring

Forslaget vil blive drøftet på et møde i EU-Specialudvalget for Arbejdsmarkedet og Sociale Forhold.

8. Generelle forventninger til andre landes holdninger

Det forventes, at alle medlemslande har en positiv holdning til rådskonklusionerne.

9. Regeringens generelle foreløbige holdning

Regeringen har en generel positiv holdning til forslaget.

10. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Grundnotat om Europa Kommissionens handicapstrategi har været forelagt Folketingets Europaudvalg. Udkast til rådskonklusioner har ikke tidligere været forelagt.